غزلیز مابنامونه

دبېلابېلوشاعرانو په زړه پوري غزلونه

Ketabton.com

راټولونه اوترتیب:گلبدین(فیضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې کتاب په اړه

نوم : غزلیز ماښامونه

راټولونه اوترتیب: ګلبدین (فیضان)

شاعران : پیرمحمد(کاروان)،خالد(ریحان)،ممتاز(اورکزی)،

درویش(دراني) ،اروابنادمحیب الله (بهرام)، سپین(کوچی)،محمد ګل (منصور)،شهنواز(باقر)،ثناالله (ضیوال)،نوروزخان(ذکي) نصیر(آرمان)،نصیر(اتل) او ګلبدین (فیضان).

دپي دي ایپ بڼي ترلاسه کولو پته

http://solimanmountain.weebly.com

Facebook: Gulbadin faizan

WhatsApp:00923112909816

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

لړلیک

دشاعر نوم	د پیل صفحه	دپای صفحه
پیرمحمد(کاروان)	۱	۲۳
خالد(ریحان)	۲۳	۳۴
درویش (دراني)	۳۵	۴۷
ممتاز اورکزی	۴۸	۶۲
محمد گل (منصور)	۶۳	۶۹
باقر	۶۹	۸۴
محیب الله بهرام	۸۴	۹۲
سپین کوچی	۹۲	۱۱۰
(ضیوال)	۱۱۰	۱۱۹
نصیر(آرمان)	۱۲۰	۱۲۸
(ذکي)	۱۲۸	۱۳۲
نصیراتل	۱۳۲	۱۴۴
فیضان	۱۴۴	۱۵۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سبا چې سر زمـــــــــا په تیره د لحد لګیږي

راځه چې نن مـــې زړه له تا سره بې حد لګیږي

صمد به عـــــــفوه راته کاندي د صنم د مینې

په زړه مـــــې خوږ چې قل هو والله احد لګیږي

ښـــــــــکلا پلویه له پښو هغه بدرنګي غورځوه

چـــــــې د لاس تیره یې په غاښ د محمد لګیږي

پـــــه یوه داسې کیف مین یم چې له ښه نه ښه دی

د شپـــــې د ستوریو ډک آسمان به په چا بد لګیږي

لکه لیـــــــــــــــنده کړه له لرې نڅاګره ښکلا

مقصـــــد مې زړه دی مقصد غشی په مقصد لګیږي

چې سُر و تال د بوډۍ ټال ټول د کاروان دي یاران

له ګلـــــــــــغزلې له نغمې سره یې خود لګیږي

پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړه زمری دی بس خطاوې به ترې کیږي
د هوسیو ستر ګو غلاوې به ترې کیږي
یو انسان دی مهربان دی غوسه کیږي
کله کله تاوې ماوې به ترې کیږي
لېونی دی په واده کې په ژړا شي
په لمانځه کې هم خنداوې به ترې کیږي
چې ګلونه یې ګېډۍ ګېډۍ خوښیږي
نو ګېډۍ ګېډۍ دعاوې به ترې کیږي
واورې ووې زما خور ده نوم یې سوله
ها چې راشي نو موسکاوې به ترې کیږي
ماشومان چې له جګړې نه مرور دي
شي پخلا به مشغولاوې به ترې کیږي
سره زخمونه به په سرو غاټولو واوړي
ژېړبخونې شان رڼاوې به ترې کیږي
د کاروان غزلې مستې جینکۍ دي
چې په خود راشي ګډاوې به ترې کیږي

پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

شعرونو سوداګرې شـــــــــــرابي غزل په څو دی
د الهام پرخو پریولی ګلابـــــــي غزل په څـــــو دی

زړه مې بیا دغم په لاس کې دغمونو څپـــــــې راوړې
ستا د برندو برندو سترګو عقابي غزل په څـــــــو دی

د لیمو له خانقا یې صوفیانه غزلې غـــــــــــــــــواړم
داسې چېرې هم نه وایم وهابي غـــــــزل په څـــو دی

ما دې نوم په سپینو اوښکو پـــــــــه زیړي نرګس لیکلی
نرګسي غزل په څـــــــــــو دی شین ابي غزل په څو دی

چې شعریت په کې موسکی وي چې کاروان یې په یاد وایي
ســـــــــــــــتا د مخ د سپینې پاڼې کتابي غزل په څو دی
پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که یبلې پښې پر تودو تېغنو ودرېدلی یـــــــمه
د غنمرنګو لونګین ته رسېدلـــــــی یـــــــمه
په تللیو سترګـــــــو پسې ډېر ډېر ژړېدلی یمه
ته به ویـــــــده وې د آسمان ستوریو لېدلی یمه
درست ماشومتوب را باندې سترګې تورولې ادې
د رنـــــــــــجو سیند یمه له سترګو بهېدلی یمه
د نیمو شپو ســـپوږمۍ را ګوري راته غږ نه کوي
غریب مارغـــــــه یم په ځنګل کې چغېدلی یمه
زخمي آواز مې پر جـــــهان راګ د سُرور لګیږي
د زړه تر څنګه پـــــــــــــه وزرو لګېدلی یمه
ژوندی پژواک یم دوی مې وژني خو را و خېژمه
ګني نو څو ځله ګړنګ ته غـــــــورځېدلی یـمه
د زړه د سر هره تنګاکه کې مـــــــــې توری توری
غزل غزل دې کړمـــــــــــه ګل ګل غوړېدلی یمه
لکه د اوښکو د کـــاروان مې ترېنه مـــه وباســـۍ
چې یـــــــــې د سترګو په جنت کې لوبېدلی یـمه

پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خدای ته وه روانه وزر سوي پرې يې غـــــــاړه وه
بيا زمونږ ژړا تر موټر بـــــم لانـــــــدې ولاړه وه

اوښکې په اوبو کې وې بېـــــگا په روژه ماتي کـــــې
چا مو وې خرما رېبلې ژوند مو دښته شـــــــــاړه وه

زه د خدای په در کې د خپل کور په دعا بـــــوخت ومه
ماته گاونډي کړې د خور او د مـــــــــور زياړه وه

ما چيغې وهلی نه شوې چوپ د زړه په کونج کې ناست
وچـــــــــه مې په ستوني کې د کاڼي په څېر لاړه وه

دا غزل کاروانـــــــــه د وطـــــن د بُورو،ورارو غږ
دا غـــــــــــــزل کاروانه د شـــهيدو وينو ژباړه وه

جوزا ۱۳۹۶ ۱۱
کابل افغانستان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تږي ګلاب راته وې، نړی باران خـــوږ دی
خو ما دا نه منله، ما وې جـــــانان خوږ دی

سهارنۍ بلبلې، ورســـــــــره مله کړه نغمه
د غره په خوا کـــــې کلیه، ستاسو اذان خوږ دی

چې ته د ګل غوندې یې، که ګل د تا غوندې دی
اې په ایمـــــان و وایه، کوم یو ګومان خوږ دی

په یوه سړي میَنه، مسته د خیـــال ښاپیـــــرۍ
ور غاړې وتې وایي، په خدای انــسان خوږ دی

غنم غنــم خوږه ده، بـــــــنتِ آدم خـــــوږه ده
هو د حـــــــــوا پر خالق، ایمان ایمان خوږ دی

نړۍ به هم خوږه وي، د تورې ګوړې پـــــه شان
لکه انګور د میزان، افغانستان خـــــــــوږ دی

ورکړه د خدای ده کنه، تورسترګې ویـــــې منه
سترګې به ستا وي خوږې، شعر د کاروان خوږ دی

ثور-۱۳۹۶-۱۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې ورته خولې شوې داصیلو مرغلرو اوبـــــه
خپلو خبرو ته دې ورکړې د سندرو اوبـــــــه
ستا د تصویر تنکیو پښو ته شیشې مه شه لـــشې
په کاڼو چېرې ماتې مه شه د جوهـــــــــرواوبه
زما د زړه د مینې زور پاس په لـــــېمو کې ګوره
په بره خېژې اشنا تـــــــــل د زورورو اوبـــــه
خدایه ! باران د مینې راوله پر وچـــــــــو للـــمو
غواړي ګلان لکه د تږو مســـــــاپـــــــــرواوبه
ګودرې شاړې منګي مات دي په کې ځاځکی نه شته
ستا د لاســـــونو د جوړه شپـــــــــینو کوترو اوبـه
پرګلو ځاځي کوم د مینې پېغمـــــبر ژړلـــــــې ؟
د شـــعر د شاتو د مچـــــــــــیو له وزرو اوبـــــه
کله چې لـــــــــیکي خپل صنم تـــه صوفیانه غزله
قلم ته واچـــــــــــــــوي کاروان د نیلوفر اوبه

پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

امــام و له قیام را غــورځېدلـی په جـومـات کې
سجدې په وینو سرې وې بم چاودلی په جومات کې

مات غشی د پولادو ، د قاري پـــــــه حنجره کې
قران و پاڼې پاڼې سوځـــــــــېدلی په جومات کې

سیلۍ وه د سرې اوسپنـــــــې ناڅاپـــــــه را الوتې
ګل ګل د دعا لاس و ریږدیدلی په جومات کـــــــې

او پلار یې مات رحیل لکه خپل زوی غېږ کې نیولی
لښتی د اوښکو وینو بهېدلی په جومـــــــــــــات کې

الف د یوې پرې ژبې پر سر پـــــــــه وینو سور و
د میم توری په زړه و لګـــــــــېدلی په جومات کې

زوال یې خدایه کـــــــــبر کړې په روی د ملایکو
شیطان له خـــــــــر مستۍ و ګډیدلی په جومات کې

پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا دې موسم دی مهربانه کـــــه وطن ته راځې
درد په وطن کې دی درمـانه که وطن ته راځې
خولې مو ګـــــــنډلې د فولادو په تارونو یو چا
زمونږ د سترګو تـــــــرجمانه که وطن ته راځې
تږي ګلونـــــه یې په غـــېږ کې مړغیجن دي ولاړ
د مـــــــــینې شړکنده بارانه که وطن ته راځې
جـــــامې د امن د لمر واغونده سهار به مو شې
د جنګ په شپه ورکه جانانه که وطن ته راځـــې
بې تا سرغوڅی سِتان پاتې دی تاوان دی تـــاوان
افغانستان به شي افغانه که وطن تـــــــــه راځې
مړ به له غم یم چې تابوت دې لـــــه یونانه راځي
شم به ژوندی ، ژوندیه ځوانه که وطن ته راځې
لکه ټپې دي درپســـــــــــې ټولې شملې لوپټې
زمـــــــا زار زاره یاقربانه که وطن ته راځې
د کاروان زړه شولو نری نری تار تار در پسې
شـــــي به امېل دُر و مرجانه که وطن ته راځې
حوت ۱۳۹۵ هجري شمسي ۱۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بلومه په ډیوو کې دعاګانـــــــــــــــې

نیمه شپه مې په لېمو کې دعاګانـــــــــې

له تسبو نه مې تارونه دي را ویستـــــي

غږومه په نغمو کې دعاګـــــــــــــانې

طنازي یې په لفظونو کې نازي کـــــړي

په غزل په زمزمو کې دعـــــــــــاګانې

د رندانو سترګې برندې را پســـــــې دي

کړنګومه په پیالو کې دعـــــاګـــــانې

کړه مې لپه میناتور جام د مـــــــرجـــانو

تنده غریه څښه اوبو کې دعـــاګانـــــــې

د برکلي به وي سخ چې وي د ســـــولې

پېغله ناوې په چمـــــــــــبو کې دعاګانې

کچ او مېچ د چـــــــا د لېچو را سره دی

مړې یـــــې مــه شه په بنګړو کې دعاګانې

و کاروان تــه یې تورسترګې کړي ور یادې

پـــــــه دې ورځو په دې شپو کې دعاګانې

دلو-۱۳۹۵-۲۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډېر شـــــــي له بې قدرو نه غمي په تيږو مات
شته دي ابـــــــابيل پـــــــه غشو ولي د جومات
ونيوه لـکۍ د دجال دې نـــــــوي حـــــــاجي
حق يـې تر پښو لاندې ، و دروي لات و مـــــنات
راښـکه چليپا ټپوس پـــــــه پَرو د طـــــــاووس
وايي چې دا ولې يې رنـــــــــګونه دومره زيات
پټ شه په خلوت کې د دوران لـــــــــه نـــقادانو
نارزي ورتـــــــــــه دوه توته يو پير د خرابات
وا کاروانه مه شه ګيله من له جاهلانـــــــــــو
دوی تلي په تله د لرګـــــــــيو ، مناجـــــــات

پيرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نه مې له خیام نوشلي نـــــــــــه مې له غنـــي شراب
ولې مـــــې غـــــــــــزلې خلک بولي لـــېوني شراب
ټکـــــــــــنده غرمه مې میخانه ده پـــه کې لمر ساقي
شپه کې شي سپوږمۍ ساقۍ او ستوري مې شپني شراب
ناسته راته ځَو ، کې یوه مستـــه نـــــــظربـــــازه ده
خود به جوړومه له لمبـــــــو د سپـــــــــېلني شراب
نن د چا زَړو سترګو له حـده ډېر بېخـــــــوده کـــــړم
رند خرابوي چې ډېر یې غـــــــړپ وي ځنډني شراب
دوې ډکې پیالې رانه پـــه منډه مـــــــنډه مـــــــنډه وې
دوې غرځنۍ سترګـــــــــې وې نظر یې غرځني شراب
هسې مې غزلې د نـــــــرګس غـــــــوندې نشه نشه
نوش مې دي د غره اوبه خو نه د جرمنـــــــــــي شراب
دا راوړي تا له کـــــوم جنت وو جنتـــــــــــي یې کړم
وا کاروانه تا خـــــــــــــــو په ما څښلي ګبیني شراب

پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د غشو سترګې پې ړندې شه خو پې سرې مـــه شه
ستا د ګوربت د لوړ الوت وزرې پرې مـــــــه شه
ستا د شپېلۍ نغمې نغمې په کې زرغونـــــــې اوسه
د غره شپونکیه ستا له غږ تشې درې مـــــــه شه
ایله زخمونه مو د زړونو سره اوس ورغلـــــــــي
د بېلتانه په ساندو بیا ارې ارې مـــــــه شـــــــه
ستا په دې زړه کې چې د ژوند څوکې په ناز ووهي
د چمـــــــــبه مارې د چارګل ماتې پَرې مه شه
ستا د چلم پر ســـــــــرخانه دې وي سکروټې بلې
مسته ملنګه مینـــــــه مـــــینه دې ایرې مه شه
د موسی خدایه د مـــــــــــیَنو شـاعـرانو خدایه
د کوهِ طور د سر شپونکی دې بې اســـــرې مه شه
چې ستا کاروان یې له نغمو نه زر غزلـــــې جوړې
د چورکونډي د بلبل چوپې انتَرې مـــــــه شـــــه

پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لمونځ مې يې کافر به شمه څنګه دې قضا کړم
راشه چې دخپل زړه په خلوت کې دې ادا کړم
ته دقدر شپه يې خو په شپوکې رانـــــــه ورکه
تاپسې به ډيرې اوږدې لـــــــندې شپې رڼا کړم
غشـــــــــې راکـــوه چې اژدها په تندي وولـم
موســـــکه راته مه کيږه چې نښه به خطا کړم
زه هغه مجنون يم چې مې زړه خوره کيږدۍ کړ
ګورې به ليلابه له وچ ډاګه راپـــــيدا کـــــړم
دين دپښتو نغښتې دملالې پـــــه تـــــپه کې
دا دټپو ژبه به له خدای ســـــــــره آشنا کړم
ډول به شم اټن به شم شغا به شـــــــــم دڅنو
بيا به طالبان دجومـــــاتونو په ګـــــــــډا کړم
خاورې يم خو لمربه تـــرلاس ونيسم که خيروي
ستورې به شم پاس به له سپوږمۍ سره خنداکړم
بيا به دغاټولو دغه لوټ کـــــاروان راټول کړم
لاس به په سپرلۍ واړوم زر بـــــه يې پخلاکړم

پيرمحمد کاروان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا بـــــــــه کرامات لري له تيرو اوبه وباسي
ځيني ځيني ســـترګې له سړي ځيني زړه وباسي
هغه چې ماشومه وه اغزي مې يې له پښو ويستل
را دې شي له زړه مـــــې دې ويشتلي بانه وباسي
ناڅاپه شهنده شي په شـــــــغ راشي حمله وکړي
خرپ شي په پنجو کې له پنجرو نه مارغه وباسي
عشق چې زورور شي د طوفان وزرې واغوندي
لويې لويې ونې لکه مـــــــــــازې وابنه وباسي
دا سترګې د کوم يوه زرغون سـمندر خويندې دي
بيا په څپو راغلې چې به څوک لـــــه کاله وباسي
دا ځلې دې داسې لېونۍ مينه ملـــــــــګرې شوه
يا به دې شي لمونځ او يا به تا له لمانـــــځه وباسي
سخ به دې کاروانه وي که ښکلې لاروۍ دې شوه
دا به درته لار په تور کمر کې د غره وبـــــاسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

را غورځېدلي د غـــــــرور له اوچت غره دي سره
د يـــــــو د بـــــــل په لوغړنـو وينو سره دي سره
د خاورو لوښی شه پاخه دې شي خو مړه چې نه شي
ياران په خپلو کې بس اور دي او اوبـــــــه دي سره
دا چې سرونه سره ريبي ماشومان خـــــــو لـــــري
ترمنځ يې خدايه راشې غوښه او چـــاړه دي ســـــره
خلک د يو د بل په سترګو کې لا خـاورې شـينـــــدي
داسې موسم را چې بس يو بل ته رانـــــــجه دي سره
کبلي چې روي د غرڅې له تي شيدې د، ريـــــــدي
دښتې زرغونې وي شپېلۍ دي او شپـــــــانه دي سره
لکه اوبو کې شي بوره لکه ډوډۍ کې مـــــــــالګه
بيا به له زړه وايو چې دا خلک خواږه دي ســـــــره
چې سره غېږ په غېږ شي توري ښـــــکلا و زېږوي
دا هلکان جينکۍ خوند کا چـــې واده دي ســـــــره
د وطن شپه لري سپوږمۍ او هـــم د ستوريو کاروان
سبا به ګورې چې مين په لمـــــــــر خاته دي سره

جدي - ۱۳۹۴ ۱۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مه یـــې وژنئ ماشومان دي ارمانونـه
موروطن باندې مې ګران دي ارمانــونه
روژه مـــــــاتي ته لا نه دي رسـېدلي
د خُرماوو پـــــه ارمان دي ارمــانونـه
د طاووس د زرغـــــونو بڼکو ورونـه
ښکلوونکي د قــرآن دي ارمانونـــــه
ورارې مه شه د وطـــن ملالې خویندې
شنه غمه یې د پېزوان دي ارمـــانونــه
د ګلاب ذِکر یې زخم دی په زړه کـــې
په اغزیو کې روان دي ارمانونـــــــه
په خنجر که د موچي په تار حـــلال دي
د شهید افغانستان دي ارمانـــــــــونه

پیرمحمد (کاروان)

عقرب -۱۳۹۴ -۱۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړه چې غلې غلـــــــــې د چمبې غوندې درزا کوي
نجونې د لـــــــــــفظونو مـــستې مستې شي ګډا کوي
رايې شه ســاحل ته مرغـــــــلرې به در وشيـــــــندي
کله چې سخي سمندر شـــــــور کـــــوي غوغا کوي
ميـــــنه جـــــــادوګـــــــره ده پر هر چايې منلی ځان
څوک به يې په جار وايي خو څوک به يې په غلا کوي
دا ښکلې چې ځان يې په اوو پـــــــــردو کې و نغاړه
وګوره سپين سترګې هم ترې وېره او حـــــــيا کوي
لېې يې سرونه دا کتار د بيـــــــابان غاټـــــــــــول
دا خو تږو تږو مسافرو تـــــــــه دعـــــــا کـــــوي
راغله او پر هاغه پاس کنډو بـــــاندې را واوښتـــــــه
اې دا خو تورسترګې ده خو تـــــــــکه شنه رڼا کوي
ستا کاروان شاعر نه دی خو ته چې ورته موسکه شې
بيا نو دا ساده سړی په شعـر کې هم بـــــــــلا کوي

عقرب -۱۳۹۲ ــ ۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نــه په ستن او نه په تار پسې روان دی
ګرېوان څیري ځي په یار پسې روان دی
دی د لـــــــــېچو له لیندو را وتــی غشی
مرغۍ نه و لي پـــه مار پــسې روان دی
په رباب کې په اوبـــــو او په بــنګړو کې
پسې ځي په شرنګهـار پســـــې روان دی
تر غچۍ ګوتې د زړه ، نیولی مـــــــینې
د ښکلا په ورک دیـــــار پسې روان دی
له نارو یې تش لفـــــــــــظونه ډکوینه
ځي د زانو په کتار پـــــــــسې روان دی
خیال کاروان ته رام پري پـــــه کجاوه کې
زرین اوښ یې دی مهار پســـــې روان دی

پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

شـــاعران يـــو په نغمو يادوو خداى
ښکلـــــي ګورو ، پـــه لېمو يادوو خداى

خداى بلد کړو د توبو په مـــــــــاتولو
غړپ کوو له پېمانو يادوو خـــــــداى

شېخ د کانړو په تسپو يادوي خـــــــداى
موږ د اوښکو په تسپو يادوو خـــــــداى

د ژوندون په ګوتو برګى تســـــــپې وايو
هم په ورځو هم په شپو يادوو خـــــــداى

يم هيرجن چې هير مې نه شي راته خانده
ســـــــــتا له شونډو اننګو يادوو خداى

ايا تونه دې په سترګو کې موســـــکي دي
ستا له سترګو پښتنو يـــــــــادوو خداى

موږ کاروان د لېـــــــونو ازادي غواړو
په کړۍ د زولنو يـــــــــــادوو خداى

پيرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

موسکه شه جانانه ستا دمړواوښـــکوپه شان یـــم
راشه زرغونټال مې شه نری نـــری باران یـــــم

راشه دځلاندوسترګووالې توره شـــــــــــــپه ده
لاره رانـــــــه ورکـــــــــه مـــــسافردبیابان یم

ښکل دې چې پرټنډه کړمه ښکل دې چې سجدې کړم
خـــــــال مې کړه پرټنډه چې ددوو وروځوترمیان یم

ته زما اختر زما سبب دخوشـــــــحالۍ یـــــــــې
شین مې له خنداکړه یوماشوم غوندې ارمـــــــان یم

جاردې له خنداشمه چې شـــین دې له خنـــــداکړم
ستاله برکته خودســـــتوروډک اســـــمان یـــــم

ستا پرټنډه پریوتم پـــــــــرځـــان مې شک پیداشو
ګوره چې کاروان یم که ســـــــتاڅړیکه دپېزوان یم

پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د څاڅکو په لېمو مې سمـندر لیدلـــــی دی
په ټولو آیینو کې مې دلبر لیدلـــــــــی دی

شهید مازیګری کوي شغلې لکه حـــــــسین
شفق مې سور په غشو د شمر لیـــــــدلی دی

له زړه مې چې کړي جوړه وچو شوندوته کوزه
ورځـــــــم پسې چا داسې کوزه ګر لیدلی دی؟

دا مستې مســـتې اوښکې چې جوپې جوپې راځي
دې پېغلو مـــــې په سترګو کې ګودر لیدلی دی

بتګر د تخیـــــل مـــې جوړه وي بت د جانان
په روح کې زمـــــا کان یې د مرمر لیـدلی دی

ته پوې یې چې دا څنګه شو کاروان غزل غزل؟؟
دانن یې ایله یو نظر خـــــیبر لـــــــیدلی دی

پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په زړه مـــــــي ولـــي راورېږي څه باران خـــو نه يې
هســـــي مې درد راويښوي زمـــــا درمـــــان خو نه يې
د مـــــــخ په پاڼـه بـــه دې څـــــه خوږه غزله ليک وي
سپينـــــه کـــتابه يـــــادوم دې دومره ګـــــران خو نه يې
د خيال هُـــــد هُـد دې راته ډېر ډېر پـيغامـــــونه راوړي
دا مـــــي خـطا وه چـــــي ويـــــل مـــي سليمان خو نه يې
ستـــا د ستم د انـتـــها به درتـــه څـــــــــــــه وايـــــمـه
د کـــــوم ظـــالم مـذهـب پيرو يې مـــسلمان خـــو نـه يې
مـــــا به بې وخـــته لېونی کـــړې په اغـــزو به ګرځـــم
غېږ به رانه کـــــړې ښکليه باغـــــه بيابـان خو نه يـــــې
د ژوندد وچ ساحل په مخ مې لمدې شـــــونـــــدې نه ږدې
شـنه سمـندره زه دې څـــــه کـړمه توپـــــان خو نه يـــــې
د نور پـه غشو مـــــي له هسک نه په لېمـــــو کې ولـــي
نه راځـــي ستـــوری د اسمان شوې مهربان خـــــــو نه يې
ښکليه ســـالار کـــــه مې د عشق د منزلونو نـــه کـــــړې
بيا راته وايه چې درواغ وايې کـــــاروان خـــــــو نه ي

پيرمحمدکاروان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښار دهوښیارانو دی اوزه دغره سړی یمـــــــه
تورې زولنې راپسې ګرځي لیونی یمـــــــــه

ورکې مې تسبې دي دزنځیر په کړی ذکرکـــړم
زرځله شهیدیمه او زرځله ژوندی یمـــــــــه

هره یوه مسره مې بس دتورو وینو لپـــــــــه ده
نه یمه شاعر دسروغاټولو کنډولی یمـــــــــه

مانه شیشې مه تاووه زه خو څه څراغ نـــــــه یم
نه مرم په طوفان کې عجیبه اور اورکـــــــی یمه

تاپه سپینولاسو باندې سین ته ورګوزارکـــــــړمه
کاڼی ومه تور خو اوس له شوقـــه شین غمـــــی یمه

ځان مې په مریو کې دتار غونـدې پټ کـــــړی دی
زه دکومې چټې پرټټرباندې ځـــــــونډی یمـــــــه

کوڼ که وي جرس نو خپل ویده کاروان به ویښ کړمه
مـــــــات به شم په شرنګ دلیونی دلاس بـــنګړی یمه

پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اخ ستا یادونـــــــه پې راټول ښه دي
پردیس حـــــواس مي غزلبول ښه دي

دغنمـــرنګ پـــه زنـــــخدان مـــي نظر
لیمه د بـــــنګو پـــه کـــــنډول ښه دي

لیژ التفات مي سوري زړه ته وکـــړه
ګرانه! پتري په دې کچکول ښـــــه دي

مړه په ښکلیو کي نو څه توپـــــیر دی
مړه پریږده یې ښکلي ټول ښـــــــه دي

سترګي، لیمه، وروزي، بانه، خالـــونه
قاتلان ټول د دې کهول ښـــــــــه دي

"ریحانه چاته ور یـــــــادیږې پوري"
"د چم په دښتو کي غـــــاټول ښه دي"
خالد(ریحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې نظر د کبرجنو ورتـــــــــــه برند شي
لیږ دي پاتې پـــــــــــه هنداره دغـه دند شي

د دې ښـــــــــکلو عجیبه غوندې بازار وي
کار دي نه وي، خو بس کار دي پکې بند شي

د ځوانۍ له زوره مستې هسې نـــه چـــــــې
رانه مات دي په نازونو کي مړونـــــــد شي

دا پی مخي د پېریـــــــــــانو په شان بویه
خدای خبر چې په اسانه مـــــــې په بند شي

د غزل جاغور دي تش کړمه پـــــــه حسن
چې را ډک مي د خیالونو کمربنـــــــد شي

ریحان پریږدئ د ځلورو سترګو جـــنګ ته
فکر نه کړم چې قایل به د اوربنـــــــد شي
خالد(ریحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

انـــقلاب وو له هيواده وو وتلي
زنده باد له مـرده بـــاده وو وتلي

په ظاليم پسي روان وو لکه غشي
اسويلي مـــــو له فرياده وو وتلي

پوليتې مي ټپېدې د هيلو ورو ورو
ځراغـــــونه مي له باده وو وتلي

دوه غمبـوري دي جانانه راسره وو
دوه جهانه مـــې لــه ياده وو وتلي

ستا د سترګو له پېچلي فلسفــې نه
سواداره بې ســـــــواده وو وتلي

دريحان د غزلتـــوري مســافر ؤ
دخـــــــالونو لـه بلاده وو وتلي
خالد(ريحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

جانان په روغو پښو روان دی او زه شل ورپسي
پـــــــه زړه چاودون به لنډوم دغه مزل ورپسي

ماوپل را وابـــه ړوي مخ رانه ور وابه يې خلي
نن مي نيولی وو تـــــرکوره پـوري ګل ورپسي

سپينه خولګی دي لکه ســـوله تر دوزخ له اخوا
کابل زړګی مي په سکروټو کـړي مزل ورپسي

تا راروانی غبرګي سترګي په نازونوکړلـــــــې
ما ارمانونه کړل پياده دزړه په تل ورپســـــــي

په هديرو کي دشهيد وطن راو ګرځمـــــــــــه
دخيال ځراغ وړمه په نيمو شپو کي بل ورپسي

دنظرغله به دي اخېر د زړه په غلاونيســـــــي
ريحان اخيستی د لېمو په لاره پل ورپســـــــي
خالد(ريحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د سترګو توره ګُذاره نـــــه کیږي
بې له تا ګوره ګُـــــذاره نه کیږي

غېږه دي راکـــــړه اوبه رنګه یاره
د عشـــــق له اوره ګُذاره نه کیږي

راباندي مات چي مړوندونه نه کړې
د بنـــــــګړوشوره ګُذاره نه کیږي

ما د غربت لـــــــه لاسه ډېره کړې
چا وېل بې مـــوره ګُذاره نه کیږي

تږی غاټول یـــــمه دتـږي دشتي
راباندي اوره ګُـــذاره نــه کیږي

مسافرۍ مي زړه اوبه اوبـــــه کړ
ریحانه نوره ګُذاره نه کـــــیږي

خالد(ریحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دې کیسه کې نه یمه چې شنه دي او که تـور بنګړي
بس چې سلامت وي مړوندونه، کوي شـور بنګړي

مات دي کړل؟ قربان دي شمه زر واري له نازه نه
زه خو لاژوندی یم درته رابه وړمـــــه نور بنګړي

دې کوڅه کې ورو ځه! په زامـــنو بوره موراوسي
هسې نه په لیڅوکې دي واخـــــلي ګلي اور بنګړي

مـــــــابه ترې د دوه ضرب او دوه پوښتنه وکړه له
دابه نو (کاروان) وو چې ځواب یې وو څلور بنګړي

دا خـــــــو دي ریـحانه! دشاعري اروا ناز وړمه
هره پنشنـــــــبه دي شرنــګومه چې په ګور بنګړي

خالد(ریحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پـه هډوکو په څرمـــــنه پسي ګـرځم
دلـته شوې ده چـــــاودنه پسي ګـرځم

دمرګي کچکول مي غاړي تـــه لوېدلی
د بـارودو پـــــــه بســپنه پســي ګرځم

زه پښتون یمه، د ورور په غوښو پایم
شه په خرپ په ورور وژنه پسي ګرځم

چـــي غاټول ته یې دخال زکات ورکړی
اوس پـــــه هغه غونډه زنه پسي ګرځم

ستا تصویر مي که په زړه کي روغ پیداکړ
په سکروټـــــــو کي دي ننه پسي ګرځم

چي یې سیوري تـــــه دمه وکړم ریحانه
دخپل ځان په ورکـــــه ونه پسي ګرځم
خالد(ریحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما خو را په زړه دي، تـــــــــاته یادیدي نازکې؟
تودې تودې غـــــرمـــــې، هغه سړې سړې مچکې

لومړی ځل یې په کړس کړس په غصه کې دي خندلي
لومـــــــــــړی ځل په جوزا کي وربېدلې دي څپکې

په زړه مي یې ګلابه!! تابه هم ســـــــــتایم قربـــــان
غاټول مي تخیل ته دښکلا ایښي تلـــــــــــــــــکې

چي سترګو ته دي ګورمه نظر مي نوراني شـــــي
د حسن له اسمانه دي راښکته ملایـــــــــــــــکې

تخنیږم، په لاسونو مي نــکریزي کشیدکـــــــــــړې
ریحانه! له غمبورو مي درټولي کړه پیچـــــــــکې

خالد(ریحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه وخـــت ؤ هی موضوع به سندریزه وه لیلو
چـــــــــي سوله به د هـر کتاب سریزه وه لیلو

پیري د عـــــاشقیٔ به دي لـــه ډاګه ډاګه ویشتم
دا کوډه دي د ســـــــــترګو لــه تعویذه وه لیلو

غوصې ته به دي څه خوږه مسکا کړله ورګډه
ادا دي په هر حال کي سولـــــــــییزه وه لیلو

زما نبض دي وکوت د خولګیٔ نسخه دي راکړه
په دې باب دي څیړنه هر اړخیزه وه لـــــــیلو

بنو وروزو پیچکو دي کړ زړه رانه ولجـــــــه
حمله دي ترتیب کړي ډلییزه وه لیـــــــــــلو

قربان مي دي کړې زر غزلي ځکه له خـــبرو
لهجه دي خوندوره سیمییزه وه لیـــــــــــلو

ریحان دي پوکی ورکړ د باړخو شــمو ته ورو
ته موسکه وې د شنه خال دي کلیـــــزه وه لیلو

خالد ریحان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غــزل

وړمه راوړم، راوړمـــه وړم، وړمه راوړم سکروټي
دجنـــــــــــګ له لاســه په لېموکي زنګوم سکروټي

تاوده یادونه دي شېـــــــبه شېـــــبه پوکــی ورکوي
دزړه نغري کشي مي وي سرې ترسپېده دم سکروټي

چاپه دې ځمکه دبـــارودو بزغـــــــلی کرلـــــی؟
په سویو ګوتو بـــــــــاندي لــوّ کوم رېبم سکروټي

دلوغړن دوران کیسې کړي دسپـــــــرغی په ژبه
ورسره ناست یمه ورو ورو راغږوم ســـــکروټي

کټ کټ خنداته مغرور یار غوصه ورګډه کـــــړله
مطلب یې داوو چي په سرو ګلو شیندم سکروټـــي

دحسن تاو ته دي تسلیم یم لاس په سرګرځـــــــوم
په سره غرمه کي دي لمبه کړمه منم ســـــکروټي

ریحانه زړه مي د دوزخ وطـــــن له اوره ډک دی
ښکاریږي اوښکي،خو له سترګــو څڅوم سکروټي

خالد(ریحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوشئ دي واخيستې له ځانه سره غم پاتي شو
په هره څـــــــوکه د ښو په څوکو نم پاتي شو

د هر ازغي په سر دي ګورم ګلورين يادونه
د هر ازغي سر مـــــي تناکو ته اړم پاتي شو

ستا له يادونو سره غـــلى غـلى تـــک راکوي
غم دي زما د زړه په سر لـــکه لـــړم پاتي شو

د ځواني ګل دي څه بې وخته خزان ورژاوو
ژوند مي په څوکو د ازغو لکه شبنم پاتي شو

دی ترى تم دي غنمرنګ حسن غزل دې رانه
خيال مي چاودلى ورپسې لکه غنـــــم پاتي شو

ريحان چي ستـــــا د بيا ليدلو تـــــــمنا لرله
هغه ارمان يې خاوري خاوري ترقدم پاتي شو

خالد ريحان اروابناد محيب الله بهرام ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یار ځـــــــکه د شونډو د شکرو مـاته ست کوي
مال چي ورکوي د خداي په لار کـــي برکت کوي

کاڼي ته چي لاس کـــړم نو دپـــــاسه دا اواز راسي
څله يې دخـــــداي له ذکـــــره باسې عبادت کوي

زړه که ورسپارې نو بېرته روغ په ګوتو نه درځي
ښکلي همیشه په امانت کي خیانـــــــــــت کوي

چا توره اخستې ده په دې دنیا خپل حق غـــــــواړي
څوک ودې ته ناست دي چي حساب به په قیامت کوي

زه د شک په سترګه د لستوڼي مـــــــــر ته وګورم
دوی وايي درويش خو د دوستانو هم نفـــــرت کوي

درويش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چي نه بيا توره پورته سي نه سر پـه وينو رنـګ سي
بـــــــاداره دغه جنګ دي د وطـن آخري جنګ سي
که زړونـــــــه سره يو کـــړو او لاسونه سره ورکړو
دا کاڼي به لـــــعلونه ســـي، او دا بوټي به لونګ سي
تر څو به دوی پـــــــــه کلي کلي ګرځي دا به وايي
چي دا مېنه دي ورانه سي او هغه کور دي رنـګ سي
زموږ ځلمي چي جنګ ته هڅوي نـــــــو ور تـه وايي
چي هسي که مو کښېښودې نو توري به مـو زنـګ سي
که ګورې له لستوڼيه به يې سور خنـــــــجر راووزي
درويشه! چي روان درسره څوک دلته پر څـنـګ سي

درويش(دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له بدو څرنګه لاس واخـــــلي چې ضمير نه لري
شيطان به وتړي په څه بـــــاندې، زنځير نه لري

هر څه په خپله خوښه کاندي، بل ته غوږ نه نيسي
زړه د بدن داســـــــي باچا دی چې وزير نه لري

خپل خيرن زړه به نو په کومـــه رڼا باندې وينځي
که سړی ټول عمر خوشاله وي او ويـــر نه لري

زما زړګـــــی به هم تل نه ګوري د غـــشو لاره
او ســـــــتا بانه به هم مدام داسي تاثير نـــه لري

دا دومره ژر چې ټولوي درويشه داسي ښـــکاري
چـــــې له جهانه د تګ نيت د ښار امير نه لـــري

درويش(دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دامنـــــم چي نه څراغ يـم ،نه سهـــــــاريم
مګربياهـــــــم دتيارو دسترګوخـــــــــاريم

مـــــا و تا بـــــــه هم اخرغـــــاړه غړۍ سو
دا په دا چي ته ښيـښه يې ،زه غـبـــــــاريم

ستـــــــورو تاسي لاڅـــــه نورانتظار وکړئ
زه دمځـــــــکي دسپېرو خـــــــاورو په کاريم

خوښه ستاده چي په کوم شکل مـــــي غواړې
زه خوچـــــــاوته اغزی چـــــاته بهـــــاريم

زه درويش بيرته دځـــــــــان په طرف باندي
را روان يم خـــــــو تراوســـــــه لاپه لاريم

درويش(دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هیڅوك نه غواړي چې ښکلي پرېشان شي
بس لـــــه لرې ورته وګوري روان شي

دا چې هره ورځ ورکـــيږي دلته زړونه
هسې نه چې ټول په تا بـــاندې تاوان شي

زړه مې ستا ډېرو بې ورو داسې نرى کړ
چې رقیب شړې نو هم زما ارمـــان شي

په وړه خوله چې کـــــــوې لویــه خبره
دا ستا غشى ولې لوى تر دې کـمان شي

د درویش خاورې وجود به هم سره زر شي
که دې شونډو ته نږدې لکه پېزوان شـــــي
درویش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دوير اووېري زمـــــانه څومره اوږده شوه دلته
ځوانه راغلي وه بـــــــــلا ،داده زړه شوه دلته

هســــــــــي خوتوره کله وږي پاتي شوي نه
خودا اول ځل دی چې دومره ښه مړه شوه دلته

هغه وخت لاړ چي که به چيغه هم راپورته شوله
نو پـه فـــــــضا کي به بـــدله په نغمه شوه دلته

ســــــــتا دراتګ اندازه داسي موږ ته ولګېده
چي لـــــــه ګرځونو پا که هره آينه شوه دلته

خوشحالي کله ددرويش کره ورتـــــېره نه شوه
تر تابه راغله اوکرا ره به ويده شـــــــوه دلته

درويش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

رونې اوښکي مي را اوري په لمن کي
وړم به يار لره دا ســـتوري په لمن کي

مقدره دا دي زړه رابـــــــــاندي وسو
که دي نشته خوارۍ نوري په لمن کي

بيا به سر د زورور په وينو رنګ وي
وي به کاڼي د کمزوري په لـــــمن کي

دا احسان دی د سپرلي چي ستا له لوريه
ګلان راوړي تر موږ پوري په لمن کي

د درويش هره مصرع دګلو ځانـــــــګه
خوشبويی يې د هر توري په لمن کـــي

درويش درانی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مجنون غوندې څه خلک،د لیلا غوندې څه خلـــــک؟
هر دور دي لیدلي ما او تا غوندې څه خلـــــــــــک

له ښاره د هیندارو سوداګر باسي پـــــــــــه زوره
خپل شکل ویرولي دي بلا غوندې څـــــــــه خلک

زیاتیږي ورځ په ورځ دلته د درد غوندې وګـــــــــړي
پیدا کړې لویه خدایا د دوا غـــــــــــوندې څـه خلک،

د اوښکو په شان تت کـــــــــاندي نظر زما ده سترګو
همـــــــــــېش راځي و ماته د ژړا غـوندې څه خلک

(ژوندی ده په په ژوندون کې یې شک مـه لره(درویشه
لا شته په دې تـــــــــولنه کې ده سا غونـدې څه خلک
درویش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چی دښمني یې ختم و نه ګڼي بیابه راځـــــــــــــي
د غریبانو ډیوې پام کوه هـــــــــــــــوا به راځي

د جهان ښکلي کهکشان غونـــــــــدی په ډله راغـــــلل
زما جانان خوی د سپوږمی لري تنها بـــــــــــه راځي

د لمر و جنګ ته به ملګري ما یواځي لیـــــــــــــــږي
بل که راځي نو هم سایي غوندې تر شـــــــــا به راځي

لینده که هر لور ته کړي سمه خـــــــــو هدف یي زه یم
غشې که هر طـــرف ته خلاص کړي نو تر ما به راځي

په دوو خـــــوا خـــوږو کی به یو راځي ضرور درویشه
که جانان رانـــــــغې و مـــــــــاته نو ژړا به راځي

درویش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له اشنا سره کاته غواړم چـــــي وشي
کېدای نه شي مګر زه غواړم چي وشي

چي د ښکلو پام و ماته هـــم را واوړي
په دې اړه څه نا څه غواړم چـــي وشي

دا چي نه غواړم راتګ ســتا خو نو دلته
هغه کېږي چي زه نـــــه غواړم چي وشي

په لـــــېمو خو مو ډېر څه سره بيان کړل
څه خبري اوس په خوله غواړم چي وشي

اشـــــــــنا وايـــي يو باران د تېرو غشو
اې درويشه! ستا پر زړه غواړم چي وشي

درويش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

موسم بدل دی ښايي تللي مرغان بېرته راســـي
وخپل وطن ته دکډوالو کاروان بېرته راســـــي

ستاولونه ولونه زلفي وباسم له خپلـــــــه خياله
يوساعت پس که ګورم دغه ماران بېــرته راسي

بېلتونه دا ځل دي نوعمردومره لنډسه چـــــي زه
په لمن اوښکي وچوم اوجانان بېرته راســـــــي

چرته که کاڼی او تـــــــــــندی بياسره وجنګېدل
منځ ته به زخم دګـواښ کړوني په شان بېرته راسي

درويشـــــــــه داسي به ونه سي چي زموږ هديرې
سپين ږيري وګـــرځوي ټول او ځوانان بېرته راسي

درويش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځي پـــــه بدو کې تر پايـــــــه ، نـه وېريږي
دا اُمت هم اوس له خـــــــــــدايـه نه وېريږي

چې وي پروت پر خزانــه هغـــــــه خو مار وي
دُوی به ولې له بډايـــــــــــــــه نه وېريږي

!دا وطن داسې وطن نــه دی اشنـــــــــــــايه
چې اشنای به له اشنـــــــــــــــايه نه وېريږي

زه وېريږمـــــــه که نـــــــــــه،ته ښه خبر يې
خودښمن وته مـــــې وايـــــــــــــه،نه وېريږي

درويـــــــش اوس هــم مار له ستوني نيوی نه شي
دومره ده چـــې ترې له ورايـــــــــــه نه وېريږي
درويش دُرانی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما د اوښکو څاڅکې دي، جهان دی، نور څه نه شته
باران دی او باران دی او بـــاران دی، نور څه نه شته

کوو يـــــــــې، که هر څو د مستې مينې په سودا کې
تاوان دی او تـــاوان دی او تاوان دی، نور څه نه شته

که زه ورځنې ژاړم او کـــــــــــــه زه ورپسې ژاړم
جانان دی او جانان دی او جانان دی، نور څه نه شته

زما په شان به ته هم يو وخت وايـــي چې په ژوند کې
آرمان دی او آرمان دی او آرمان دی، نـور څه نه شته

درويشه! چې دا دوه جهانه دواړه پرې روښـــــان دي
قرآن دی او قرآن دی او قرآن دی، نور څه نـــه شته

درويش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړه به دې نه وي خو رضا به شې زه داسې يمه
مـــــــا پورې مــه کينه زما به شې زه داسې يمه

مه غـــــــنمرنــګه! داسې ړنګه غاړه مه راکوه
زما د هر مـــــابنام سودا به شې، زه داسې يمه

د ليونتوب پيښې مـــــــــې مــه کوه، خبره واوره
دا ټوکې نه دي په رښتيـــــا به شې، زه داسې يمه

سترګو کې دشت، لهجه کې تنــده په نظر کې لټون
راځه قربان، خو وارخطا به شـــې زه داسې يمه

ته به وې څنګه، چې ممتاز درګورم څنګه به شې
خو چې ما ګورې په ژړا به شـــې، زه داسې يمه

ممتاز اورکزی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بـــاوري اوســـــــــه خـــپل ګـــمان سره خبرې کوه
لـــــــه ځـــــانه ځـه ،بیا راځه ،ځان سره خبرې کوه

که شـــــوې تنـــها لکه دفتر کښې په مېز ایښې غنچه
په مـــــــــــخ مســـــکا ســاته ګلدان سره خبرې کوه

دې کـــــتابونه ســـــره کښینه،دې البم ته غوږ شه
دا ســـــــــتا جـــــهان وو،دې جهان سره خبرې کوه

ځه،لکه خوب په ځان راخور شه،لکه خوب وینه ځان
بـــــــــــل شـــه،فانوس شه،شبستان سره خبرې کوه

لـــــکه ســـــــــــحر په هلو ځلو کښې د خلقو پټ شه
لـــــکه ســـــــــــــکنے ماښام آذان سره خبرې کوه

لکـــــــــــه روان کاروان د خپلې ښکالو ردهم واوره
لکـــــــــــــــه جرس تمام کاروان سره خبرې کوه

مـــــــــــــــمتازه ورځ خو د مخونو په کتو تېره شوه
شپـــــــه ده،د ســـــــــتورو ډک آسمان سره خبرې کوه

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

رحیمه!!نه کوم له ډاره خوارې خوارې سجـــــدې
تـــــرتا دې اورسي زما مـستې خمارې سجـــــدې

دلته یو کـــس دی ځـــــان ته وایي د جنت ټیـکه دار
یو زیړ ایمـان دی ورسره او څو بیمارې سجـــــدې

اې! ته هغه یې چې سینگار دې پرســـتش کړی دی
اې ! ته هـــــغه یې چې کوي درته هینداري سجدې

ستا ســـــاده توب خو ته بې حده مزیدار کړې کنه
دې عـــــاجزۍ خو کړې بې حده مزېداري سجـدې

نه مـــــــــې څه کار تا سره شته،نه مامله تا سـره
پرې مـــې ږده وا سړیه څه راپسې شمارې سجـدې

اوس مـــا ته څه پته ده؟ څنگه به وي حال د زړونو
خو تنـــــــدي ټول تیار دي ټولې دي تیارې سجـدې

مـــــــــــــمتازه هغه نـــڅاگره مونځ گذاره هم ده
څه بخـــــت لري د دې ظالمې گناهگارې سجـــدې

(ممتاز اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لا تـنهــايي احســاســـوم لا تـنهــا چـرته يمه؟
زۀ يـو ويشلـے وجـــود، زۀ لا زمـــا چرته يمه؟

لمحه لمحه تيكه تيكه خــورمه خپل ځان لګيا يم
بلا تۀ چـــرته ئې؟ راځـــه زه به بيا چرته يمه؟

نن سبــا تۀ چرته ئې ياره؟ څــه درک څــه پته؟
اوهـــو! رايـاد شوو يـاره زه نن سبـا چـرته يمه؟

د ځان د ننه د بندي باغي په خوا کښې ناست يم
خــدايـه د نور صبر، د نورې چپتيا چــرته يمه؟

مــمتـازه ټوله دنيا ده زمـــا ځــه وي به چې وي
خــو که ريښتيا وايـــم د ټـــولې دنيا چـــرته يمه

ممتاز(اوركزى)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړه کښې به خدای درومړم درود به په لیمو کښې درومړم
زه بـــــــــــــــه نورونه د رڼا په پیمانو کښې درومړم

ډیر مـــــــــــې زړه کیږي چې پینځه واړه آذانه درومړم
دا ســـــــپینې شمعې د یو پاک آهنګ جامو کښې درومړم

د روح راحـــــــــــل کښې به قرآن درته ډالۍ کړم یاره
د مـــــــــــــــینې ټکي به تمام په کلیمو کښې درومړم

د لیـــــــــــــــــــوني زړه د دعا شال به درولیږمه
او باقـــــــــــــي ځان به د ګلونو په وږمو کښې درومړم

د مـــــــمتاز خدایه!! څه نرے نرے باران را ښکے دے
غـــــــــواړم دوه اوښکې د موسم په رنګینو کښې درومړم

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نه ښـــــــه خبر نه ښه خبره له وطنه راغله
زخمـــــي زخمي هره کوتره له وطنه راغله

ما په ګنـــــډلو شونډو سخته زمزمه کړه کنه
ساندو کښې نغښتي وه سندره له وطنه راغله

یو د عـــربو د صحرا شګو ړوند کړے ومه
بل مـــــــې پاګل سر ته ډبره له وطنه راغله

ما یوې هیلې پسې خپل وطن نه کوچ کړے وو
هـــــــــــغه په ما پسې اوتره له وطنه راغله

لکـــــــــــه کاغذ د چا په نوم لیکلے والوتمه
یوه ســـــــــیلۍ وه زوره وره له وطنه راغله

ما مســـــافر چې سترګې پټې کړې بیا اوشو کرم
څـــــــوک نظاره شوه ،تر نظره له وطنه راغله

باچـــــــــــا خاني او ماتم دواړه زنده باد ممتازه
خامتـــــــــــــا سره د تور څادره له وطنه راغله

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه تور څـــــــــادر یم احتجاج یم بده ولې مني؟
زه تبـــــــــــاه حال تباه مزاج یم بده ولې مني؟

یاره ! مفتـــــــــــي یې فتوا ګر یې بده نه منمه
یاره! منـــــــــــصوریمه حلاج یم بده ولې مني؟

باداره ! تا وییل خـــراج راوړه ،ما ځان راوړے
باداره! وا مې خله خـــــــــراج یم بده ولې مني؟

حکیم جي! ما هغه نڅا کښې دے سکون موندلے
مـــــــــــداح د برجو مهاراج یم بده ولې مني؟

منم د رنـځ غوندې خپـــــل ځان ته لګیدلے یمه
خو د خپـــــــل رنځ خپله علاج یم بده ولې مني؟

ته بـــــــــلاول یې ما منلے یې په سر او سترګو
چـــــــې ستا تر څنګ لکه کماج یم بده ولې مني؟

مـــمتازه!! ما ورته وییل چې ته بې شک رباب یې
اوس د رب کړه دې زه دې باج یم ،بده ولې مني؟؟
ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چـــــــــغې په لالي پسې خوبونو کښې وهم
دا شـــــــپیلۍ باید چې جګو غرونو کښې وهم

ته خو څه سیګرټ او روپۍ نه یې له ما ورکه
تا پـــــــــسې هم ګوتې په جیبونو کښې وهم

جـــــــار دې له نامې شمه حسین پکښې راځي
ځـــــــــــان درپسې ټولو ماتمونو کښې وهم

خداے زما ګمان کښې په پوره معنا موجود دے
زه بـــــــــــنده لامبو په سرابونو کښې وهم

هـــــــــو! پورته کوم ګڼو غږونو کښې خپل غږ
هـــــــــو! خپل مخ په دې ګڼو مخونو کښې وهم

تا پســـــــــې په ښپو نه ځم څپلې نه غواړي میخ
ځـــــــــــم په لاسو میخ به لاسونو کښې وهم

اے عـــــــــلامه! وه علامه! زه یم ستا په شان
نوم مـــــــــمتاز او لاس ډیرو کارونو کښې وهم

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یو نـــــــــیم بدن جادو جادو کمال کمال وي خدایه
نه یـــــــــــي ثاني وي په اسانه نه مثال وي خدایه

مونږ معاف کوه .مونږ ساده ګان یو ،بندګان هم یو
دا یو نیـــم کس په مونږه هسې ذولجلال وي خدایه

زه بـــــــــــه تر څو پورې د تندې انتها شرموم ؟
تر کـــــومه پورې به زما دغسې حال وي خدایه؟

زرګـــــر دې ټول عمر زرګر وي شکایت نه کوم
خو دا کـــــــــلال به تماي عمر کلال وي خدایه؟

ته قیـــــــــــــامت راوله بې شکه زه ځواب نه لرم
خو که بنده دې یم نو زما په خوله به سوال وي خدایه

کاش هـــــــــغه څوک راشي او یا تر هغه چا ورشمه
چـــــــــي هو بهو زما په شانې په جنجال وي خدایه

مـــــــــــــمتاز همدومره لحاظ غواړي له دښنه ځینې
چـــــي په بې رحمه اذیت کښې خو مې سیال وي خدایه

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډیر په ځان ظالم وم.په ځان ګران ومه چې وم
زه هـــــریو کردار د خپل داستان ومه چې وم

مـــــــــا لویدلي قبر کښې دفن کړئ مسلمانو
زه مـــــــالک د داسي یو مکان ومه ،چې وم

اوس خـــــــو خیر نه د چا په شان یم نه به شم
هو! یو وخت کښې زه د چا په شان ومه،چې وم

تا چې غـــــــــاړه راکړه ما ته څو کالونه پس
بیا هـــــــــم درته هغسې جانان ومه،چې وم

تار وم ،په ربـــــاب ،په سریندې که په ستار وم
ما ضـــــــــربې خوړلې په لړزان ومه،چې وم

څو دانې لونـــــګ کفن کښې هم راسره کیږدئ
ســـــــــخت د لونګینو په ارمان ومه ،چې وم

ما ته خو مـــــــــمتازه هغه اوس هم آیینه وه
اوس هم ورته هغـــــسې حیران ومه ،چې وم

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه اکثر چـــــــــا پسې خراب شم .بیا اکثر ښه شم
خو خیال مې نه کیږي چې دا ځل دومره زر ښه شم

وا مـــــــــــــــلا!! زه هغه لالي پسي تباه برباد یم
غرق شـــــې پیریان نه دي چې زه به په منتر ښه شم

چـــــــــې مې د زلفو سره باد کړي لیونے شم خدایه
چې مـــــــــي بندي کړي په حلقه کښې د نظر ښه شم

کاش مـــــــــسیحا!! زه هم څو وخته وینې ،وینې شمه
کاش مســـــــیحا!! بیا یـــــــکایک لکه پرهر ښه شم

چـــــــــــې توبه اوکړم له شرابو نو میین شم په چا
که دا مې حال وي خداے راستي که تر محشر ښه شم

مه ځـــــــــــه قسم دے د مابنام په شاني تور سوځمه
کښـــــــــــینه چي لږ لکه نیمګړے مازدیګر ښه شم

ممـــــــــــــــتازه ځم عبدالغفور سره تبلیغ ته ځمه
خو زه ډاریږم هـــــــــــــسې نه چې سراسر ښه شم

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چـــــــې بيـــــــا لالي پسي خفه شم بيا نشې اوکړمه
کاش ماضـــــــــــي راشي او زه بيا هغه نخرې اوکړمه

زه چرت وهم چي ما په ځان کومې کانې او نه کړې؟
زه چرت وهم چې اوس په ځان کومې کانې اوکړمه؟

زه مـــــــــــــــــړې سندرې پسې دوه رکاته نفل کوم
رکوع کښې هاے هاے ،او سجدې کښې به ټپې اوکړمه

وعـــــــــــده يې دا ده .چې جنت کښې به مزې کومه
خو شــرط يې دا دے چې تمام ژوند بې مزې اوکړمه

وطن مې ړنګ .ژوند مې تباه،هيلې مې خاورې ايرې
نورې د خـــــــــداے د کړنو څومره تماشې اوکړمه؟

يو تبليغي، يو مــلا جان ، يو هغه مست پير صــاحب
ايمـــــــــــــانه!! وايه کنه چا سره لانجې اوکړمه؟

مـــــــــــمتازه تور څادر له غاړې تاوومه ،ځمه
د باچـــــا خان بابا مزار کښې به څو شپې اوکړمه

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه بـــه اودۀ شمـــــــه خو سترګې به په ورۀ کیږدمه
زه ښـــــــه پوهیږم چې د څه خانه کښې څه کیږدمه

څه عجـــــــیبه مزل راپیښ دے ،په دې نه پوهیږم
زادِ ســـــــــفر کښې مازغه کیږدمه که زړه کیږدمه

ته د هـــــــــوا غـــوندې راځي او که هوا سره جي
په هر حـــــــــــال زه به یو څراغ په دیواله کیږدمه

خـــــــــو د زړه حال دے ،پیرایه بې شک بدله سهي
په لاس دې خولۀ کیږدم که لاس په خپله خولۀ کیږدمه

زه د شـــــــــــپې خپله تنده واغوندمه .پریوځم یاره
خو ســـــــــــــتا تصویر سره رڼې یخې اوبه کیږدمه

لالیه!! مـــــــــــا له ښاره سر کښې ده سودا راوړې
لالیه! څنـــــــــــــــګه یې د ستا په زنګانۀ کیږمه؟؟

ممـــــــــــتازه کاش زما ارمان زما په ژوند پوره شي
چې دښـــــــــــمن وایي وسله کیږده ،زه یې نه کیږدمه

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ارتـــــــــــداد دکاندارانو کړم مردود صنمې
راځه جمـــــــــعه ده نن جوړه وایو درود صنمې

د دي رټلیـــــــــو فتـــوي ګرو ،پروا ولې اوکړو؟
راغـــــــــاړې وځه یادوو .رحیم .معبود صنمې

ما ته لیـــــــــدلې له نـــــزدې یې ګلا بنې جینۍ
ما نا دیده ســترګو ته خار کړو خپل وجود صنمې

زمونږ پنډوکي کښې لونګو عسکر سم مدهوش کړو
هـــــــــــغه عاجز لټول پنډو کښې بارود صنمې

زمـــــــــــا دا خړ ځادر .او ستا دا زعفراني لوپټه
زمـــــــــونږ تر مینځ د احترام دي دا حدود صنمې

ما ســــــــــــــتا چشمانو ته بخښلي ،د کجلو لکۍ
اے!! رابـــــــخښې به اوس د بنګو یو نیم دود صنمې

په حـــــــمد الله ارباب به رسم ستا انځور کړم ګوره
ممـــــــتاز یم در به کړم رنګونو کښې نمود صنمې

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښار ته، بازار ته ، خریدار تـــه به دې اورسوي
زخمه! تصویر یې کړې اخبار ته به دې اورسوي

مینې ته وایه، چې وحشت خـــو به دې جرم بولي
دعا ته وایه چې آزار تـــــه به دې اورســـــوي

خیاله! لفظونه که ګونګي دي خـــــو کمال هم لري
تۀ باوري اوسه اظـــــــــهار ته به دې اورسوي

ګمان حیران پریښوم،دشک په څلور لارې کښې زۀ
یقیـــــــــــــنه تا وییل انکار ته به دې اورسوي

ممتازه نور له ســـــنګ پرستو بغاوت په کار دے
ګنې د غرو به دې کـــــړي غار ته به دې اورسوي

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په ژوند کښې دغه مرحله څه وي خو وژنی سړے
د درزېدلي زړۀ مزه څه وي خو وژني ســـــړے

کۀ د اقرار کۀ د انکار وي خو بس دومـــره ده چې
د جانان هره فېصله څۀ وي خو وژني ســـــړے

د چا ګېدے ګېدے دیدن په سړي سر چورلـــــوي
د چا خالي خالي کوڅه څۀ وي خو وژني ســـړے

د یار په زړۀ په ناخبرۍ کښې عمر نۀ تـــــېرېږي
د سړي خپله اندازه څۀ وي خو وژنـي ســـــــړے

زۀ ورته یاد یم زۀ تري هیر یمـــــه راځـي نه راځي
دا ګډه وډه عقیده څۀ وي خـــــو وژنـي ســـــړے

منصوره وخت چې یې معلوم وي نو بیا هم ښۀ وي خو
ده نامعلومه وخت وعده څۀ وی خو وژني ســـــــړے

محمد ګل (منصور)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لمبه مې د لوګي زړګي نه هـــــــــله پورته کېږي
پرده چې د رازونو نه مې کـــــــــله پورته کېږي

د ميني په ميـــــدان کښـــــې الله دومره بريالی کړم
اوس سر که ښکته وړمه خــو په خپله پورته کېږي

چې يوړل تري خــزان هغه خوشــبو او ښکلا دواړه
په ډېـــــره بې وســـــــی بوره د ګـلـه پورته کېږي

د ميـــــنې محبـت په باب چې نه پوهيـــــږي بيا نو
دا بعـــــضی بعضی خـلک راته څله پورته کېږي

هغه چې پـــــکښې چا د يو مين ژوند فيصـــــله کړو
نامه د جانان اوس هم د مقـــــــــتله پورته کـــېږي

محمد ګل (منصور)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ده زړه خبره چې د خولې نه بې خيالې کښې اوځي
لکه چې ساه د ګناهـــــــنګاره په نرمۍ کښې اوځي

په هـــــــــر واده کښې د ډولونو وهل نۀ دي پکار
دلته اکثر د کوره مـــــــــړي په ډولۍ کښې اوځي

ستـــــــــا د ځوانۍ دا عادتونه درپه غاړه نه شي
ډيرې خبـــــــــري د سړي نه په پيرۍ کښې اوځي

پۀ محبت کښې يو مقام وۀ چې تنها به خه ښـــــۀ وم
اوس داسې وخت دی چې مې ساه په تنهايۍ کښې اوځي

هغه کۀ هر څو مړکيده له درده چـــــــــوپ پاتې وۀ
اوس به يې څـــنګه جنازه په خـــاموشۍ کښې اوځي

منصـــــــــوره ما ورته وراوکـــــتل زۀ څۀ خبر وم
چې پس له دې نه به مې ژوند په ملنګۍ کښې اوځي

محمد ګل (منصور)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته چې په کـــې وې د ســـــپرلو او د اختر کلی و
څومره ســـپېره شو ، زمونږ څومره بختور کلی و

چا راته وویل چـــې اوس کلـــــــــی ډېر نه یادوې
ما ویل کلی خـــــــــــو اشنا! د چا په سر کلی و

نه خو یې زه ســینه کې ځای کړم ، نه دلبر یې راله
نه جـــــــــوړ زما کلـــی وو نه مې د دلبر کلی و

سورناچیان" لاړل چې پټیو کې یو یو تن یې ولید"
هم یې ژړل ویل یـــې دا خو د اشر کلـــــــــــی و

چې جانان تلو نو چا ســـتا مینه ور په زړه نه کړله
"منصـــــــوره" ښه د زړه د درد نه دې خبر کلی و

محمد ګل (منصور)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که په زمــکه وي خو ستـــــوری د اسمان شي
په جانان چي سوک مـــین شي نو جانان شي

په سپرلي کښـــې وطن ستا په رنګي ښکاري
په خزان کښـــــې خو بېخي زما په شان شي

دنیا ښکلې دي دنیا یـــــــــــــي ښائستونه
خو یو ته یي چي سړی درته حـــــیران شي

مرګ یې څه د ارمانونـــــــــو وي خدایه
د چا ټول ژوند چـــــــې ایله د یو ارمان شي

ستا د خوانه چي سوک ځې نو داسې لاړ شې
چې تمام عمر په فـــــــــکر کښې روان شې

زه د خپـــــــــــل غمه په دي خاطر ویرېږم
که په ځان شومه نو ستا غم به په ځان شي

د جـــــانان نظر یې هلــه په نصـــــیب شي
چې د دار په ســـــــر منصوره اوېزان شي

محمدګل(منصور)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ارماني کور کې اوســـــيږي ارماني کور ته راځي
ځيـــــــني خلک بې تپوسه د زړګي کور ته راځي

دروازه يې راته لر کړه ويل يې مور درته غوسه ده
په دې نـــــــيمو نيمو شپو خو ليوني کور ته راځي

ستا د حسن به څه وايم که کوه قاف ته چرته لاړې
دا مې واوره درســـــــره به ښاپيري کور ته راځي

خپـــل بچي به ورته داسې د پردي په شـــانتې ګوري
څوک چې مونږ غوندې ملګرو عارضي کور ته راځي

چې د مينـــــــې ناکامي يې د خـــپل کلی نه بهر کړي
هغه خلــک څه ژوندي وي بس ژوندي کور ته راځي

څنګه زړه نه به مې وځـــي هغه پېـــــغله چې ويل يې
زه دې مړه شم که هغه مې په مرګي کـــور ته راځي

ستا"منصور"کلي کې نشته ستا"منصور"چې چرته راشي
د خپل کور د تلو نه مـخکې پخوانـــــي کور ته راځي
محمد ګل (منصور)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا ســـتا په دي نــرۍ نرۍ خندا که غزل جـــــوړ شي

دا ســـتا په خيال به څــنګه وي په تاکۀ غزل جوړ شي

ولله چي عـــــــقيدي به ورته ټولي په سجـــــــــده شي

زمـــــــــونږه د مـــــــــينو په دعا که غزل جوړ شي

پکار خو ده چـــي غرونه ورته هم په خوځـــيدو شـــي

د دوو مـــئينو زړونو په درزاکۀ غـــــــزل جوړ شي

د زړه ســـــــــترګي به اوښکي ورته توي کړي د مـينو

زما د محبت په انتهـــــــــــا که غـــــــزل جوړ شي

چي دومره سوک مايوسه شي چي مرګ ته غاړي وځي

منـــصوره داسي خـال کښي په ولله که غزل جـوړ شي

محمدګل(منصور)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډېره موده وشـوه چې يم ، په داســې کور کې ويده
په خامـوشيو کې راويښ شـــمه ، په شور کې ويده

په خــېټه وږی يم ، خو ســترګې مې مړې دي خدايه!
زما غربـت کرارې پروت دی ، په تـش شکور کې ويده

نه پـــــرې باران اوري ، او نه د غوښو بوی ختم شو
د يويشـــــــتمې صدۍ خلـک دي ، په اور کې ويده

دده په وړاندې په يـــــــوه کمـــره کې څه ونه شو؟
اوس هم لا پروت دی ، يو سړی په يو انځور کې ويده

باقره! بيا مـې دی د ذهن په حمـــــــــل کې يو خيال
لکه د دوو مياشـتو ماشوم چــې وي په مور کې ويده

باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هېچا ونـــــه لیدې زمـــــــــا د ژوندانه تناکې
په ډیرو چیـــغو مې را وختې په خوله تناکې

د وخت غـربت، د ژوند لټون، او انتـها د مینې
د چا لاســونه، د چا پښـې، او د چا زړه تناکې

اوس به مـې تـنده ماته کړی وی پرې تږی یمه
د خدای نه ځار شـمه اوس نه کوي اوبه تناکې

چا تـــــــــکولو ټوله شپه زه ویده شوی ومه؟
ســحر وختي مې ولیدې، د کور په وره تناکې

باقــره! ما په داسـې ښـار کې زندګي تیره کړه
چې نه ســــــــندرې خلك پیژنـي، او نه تناکې

بـــــــاقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې ګرځیدمه ، په خپل سیوري پسې لمر ته راغلم
د یو سړي پســــــــــې د کومې دنیا سر ته راغلم ؟

د ستا په ستــرګو کې مـــــې ځای د محبـــت لیدلو
چې ترې لویـــــدلی ومه ، بیا هغـــــه کمر ته راغلم

بلها موده پـــــس مې د خپل کور الماری خلاصه کړه
چې خپل غربت راته رایاد شو ، خپل ځادر ته راغلم

تـــــناکــې پښې پـــــکې وهـــــمه ، او ګیلې کومه
زړه مې راتنګ شو ، ناګهانه سمـــــــندر ته راغلـــــم

د نامـــــــــــــعلـوم منـزل سفـر هم نزاکـت نه لري
خدای خــبر چرته تلم؟ روان ومه ، او چرته راغلم ؟

ستا د راتـــــــلو زیـری چې وشـــــولو په ما باقـره!
په اوړو ککړ لاسونه ، ژر ژر د کور ور ته راغـــــلم

باقـــــر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

حېران یم ګوري په کوم خوا، اسمان ته هم نه ګوري
خلـک د لور سره رېـــــبي ګوتې، غنـــــــم نه ګوري

د ســـــــــر د پاسه مې سودا ټولې دنیا ته ښکاري
د ســـــــر دننه مې ســـــــــودا یو بنیادم نه ګوري

زهر به پاشـــــــي په یـــــوه یوه کې صـــبر وکړه
څـــــوک چې د کور په دېوالونو کې لړم نه ګوري

په ســـــــــیاهۍ لړلي جېب ته مې دوبي خفه دی
خو چې په جېب کې مې ساه ورکړله قلم نه ګوري

د خپـــــــل منزل په لور روان دی فاصلې طی کوي
باقر د ځـــــــــــمکې په سیـنه باندې قدم نه ګوري

باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ژوند قاتل د جس په بیه زندګـــــي خرڅـــــــوي
زما پـــــه خـــــــاوره د بل شوي اور لوګي خرڅوي

قـــسم په خـــــــدای چې کلیمه به ورته هم نه ورځی
څوک چې په مونږ باندې دا شته ، مسلماني خرڅوي

د قســـــــمتونو ویش دی ، څوک به پکې څه ووایي
د چا چـــــې شور نه خوښېده ، هغه بنګړي خرڅوي

ستا تصـــــویرونه هـــم پرې نه پرېږدي بلا سړی دی
په دېـــوالونو بانـــــدې خپله تنهـــــائي خرڅـــــــوي

له خـــــوفه ډک ذهنـــــونه ساتي ، معطر وربـــاندې
باقر لګیا دی ، د لفـــــــــظونو خوشـــبوئي خرڅوي

باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستـــا د محـــــــــبت کړې وړې لارې خو ګرانې دي
اوښکې مې له ستـــرګو نه هجرت کوي روانې دي

ستوري دي، وعدې او که صحنې ورباندې شمارمه ؟
ماته خپلې ګوتې د لاســـــــــــونو اوس حیرانې دي

ته راتـــــه انکار کوې، او سترګو نه دې اوښکې ځي
شونډې دې کافـــــرې دي، او ستـــرګې مسلمانې دي

زویه! خپل راتلونکي ژوند ته هم ډېر سنجـیده اوسه
ستا د غبـــــارې نه د پښـــــــتون وینې ارزانې دي

څو ځلـــې مې وخـــــښله پیاله د زهرو مړ نه شوم
چا راته باقـــــــــره! کړې داســـــې دعاګانې دي ؟

باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځان پټومـــــــــه، له دنیـا، له تانه څه پرده ده
راکړه. په ســـترګو کې پناه، له تانه څه پرده ده

چې خپل بربنډ وجـــود، د خاورو په څادر پټوم
په تا کې ګرځـــــمه صحرا، له تانه څه پرده ده

ستا د نظـــــر د ګړنګونـــــــــو نه لوېدلـی یمه
زلـفې راښـــــــکته کړه اشنا، له تانه څه پرده ده

یوه پرده مـــــــــې وه، د کور د دروازې مخې ته
هغه دې هـــم یوړه هوا، له تانـــــه څه پرده ده

ځان به ضایع کړمه ، چې خیال د مزاجونو ساتم
خلك خـــفه نه شـــي له ما، له تانه څه پرده ده

لکه کالـبوت ګرځـــــم راګرځـــــم درپسې باقـره!
ما سـره نشـــــــته زما ساه، له تانه څه پرده ده

باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما کـــفن نه يې ، د خپل وطن جهنـډه جوړه کړه
زمـا قـاتل مـــــــاته له ځـان نه فرښته جوړه کړه

د مقدسې مينـــــــې حد دی ، خــدای به تا راکوي
ستـا د ځـــــادر نه مې لمانځه ته مصـله جـوړه کړه

هـر څه قــيمته وو ، خو سر د پښتون ډېر ارزان و
مـا چې ددې ښار په بازار کې ، نرخ نامه جوړه کړه

ما ورته ونه د کور ورکړه ، چې انغری پرې تود کړي
هغه ظالـــــــم ترينه خبر شوم ، پنـــجره جوړه کړه

ستـــــا په جائيـــداد ورونه ، نښتي د يـــــو بله سره
ســـــــتا د امسا نه ستا بچو پلاره لينده جـــــوړه کړه

چې د کـوټـــــــــــه نه بهر وځـم ، اجازه تـــرې اخلم
د تنهائی ســـــــــره مې دا رنګه رشـــــته جوړه کړه

دوه رنګـــي خلک به اوس ويني پکـې خپله څهره باقره!
مـــــا د خپـــــل غزل نه ائينه جـــــــوړه کـــــــــړه

باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په دعـــــاګانـــو پســـې تللی و، ازار یـــــې راووړ
لپې یې اوســــــــوې په لاسونو کې انګار یې راووړ

د چـــــــا لپاره یې دسمـــال په بېوســـــــی جوړوه
چې د ډوډۍ ټوکړې یې خرڅې کړې، او تار یې راووړ

بـــې له دښـــــمنه هم ژوند ګران دی، تجربه یې وکړه
یوه ســړي د کور دېـــــوال سوری کړ، مار یې راووړ

مـا ورته ویل ستاسو په وخت کې شکر امن شته دی
زمـا وړوکي بچـــــــــــي منډه کړه، اخبار یې راووړ

نـه د چـــا زړه، نه د چا ستـرګې څوک په بیعه اخلي
باقر خـــــو راغی مګر نـرخ د کـوم، بازار یې راووړ؟

باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په خپل احساس بـاندې مې خوري لکه لړم خبرې
زما په مخکې دې څوک نه کوي د غـــــم خبرې

په کاغـــذونو رســـــــمومه درته خپلې شـــونډې
زمـــا پر ځای کـــوي ، زما د لاس قلـــــم خبرې

پریـږده چې واچوي لاســـونه د هوا ګـــریـوان ته
د څـــراغونو په حضور کوه ، تورتم خـــــــبرې

د وصـــال شپه ده ، دې کې درد د هـــجر مه یادوه
څوک په جنـــت کې نه کوي د جهـــــــنم خبرې

ماته غـــوږونو کې اخر خاموشـــی ځالې وکړې
وشـــوه مودا چې اورم نه د بنیـــــادم خبرې

زه باشـــینده د سحرابي ځمکې یم څه وکړمه؟
باقره! زه خـــو به کوم د ســـــــترګو نم خبرې

باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څوک به راټولې کړي ، د دغه تعبیرونو شیـشې
زما په سترګو کې شوې ماتې د خوبونو شیشې

مونږه! لا نه دی پېژندلی د لفظـــــونو قـــــدر
په اخبارونو پاکوو د دکانونو شـــــــــــیشې

که په دې ښار کې چـــا په یو بل اعتماد کولـی
ایښي به نه وی چا د کور په دېوالونو شیـشې

اخـــــر دي ولېـــــدل زمـــــا د اوازونو کاڼي
اخر مې ماتي کړې کنه ستا د غوږونو شیشې؟

ګردونه هم ترینه ویـــــریږي، نه کیني ورباندې
دومره بدرنګې شوې د خلـکو د مخونو شیشې

د خپل منزل مخ چرته وګورم هیڅ چل نه راځي
زما نه ورکې دي باقـــــــــره! د خاپونو شیشې

باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ویریږم ګني پوه یـــــــــم په هر څه، پروردګاره
حالاتو راته لاس ایـــښی په خـــــوله، پروردګاره

له مانه یې ته ولـــــې پـــــټ ساتلی یې تراوسه؟
رانیـــــسمه اسمـــــان له ګریوانـــــه، پروردګاره

چـــــترۍ مې په ســـــــــــر ونیوه، د مینې انتها وه
یو څـــــــوک مې په زړه ډیر را وربده، پروردګاره

په دوه اربه خلـــــــــکو کې د سوچ خبره نه ده!؟
یواځـــــــې وژل کیږي پښـــــــتانه، پروردګـــــاره

منم چې سترګې نه لرم، په سترګو باندې ړوند یم
خو سترګې رســـــــــــمولی شمه زه، پروردګاره

لاســونه ورته لپـــــــه کړل باقر په دعاګـــــــانو
جنـــــګ بس کړئ چا لیکل په دیواله ، پروردګاره

باقـــــــر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ژوند د تېـــــــريدو ضرورتـــونه ، څومره ډېر دي
لاســـــــونه زما دوه دي ، او کارونه څـومره ډېر دي

په ډېرو دليـــــلونو ورکولـو ، شومـــــــــــه ستړی
د خلکو په ذهـــــنونو کې سوالونه ، څومره ډېر دي

د عشق په بصـــــيرت دي؟ که د خپل وطن په حال؟
په دې ښار کې د زړونو تکلـــــيفونه ، څومره ډېر دي

زما او ســـــــــتا يوه نخـــــښه د يو بل سره نشته
زما او ستا په کور کې صـــــندوقونه ، څومره ډېر دي

راستون نه شوم ، زه هم لکه د وخت سکانی ورور يم
په ځان پـــــــــسې مې کړي اوازونه ، څومره ډېر دي

هر چا د خـاموشـــــــــــی جامې اغوستي دي باقره!
خبرې څومـــره کمې دي ، غوږونه څومـــــره ډېر دي

باقــر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خلک ورک شوي ، تصـــویرونه خلکو ولګول
په رڼا ورځـــــې ځراغـــونه ، خلکو ولګول

په ما او تا به ځنـــګه نه لګي ، فتوې د کفر؟
په فرښـــــــــتو هم الزامونه ، خلکو ولګول

د قبـلولو نه خـــــبر نه یم ، خو دومره وایم
چې د ســجدو په نوم ســرونه ، خلکو ولګول

مرغان خـــــــفه دي ، تر ځنګله آبادي رانشي
په هدېرو کـــــــې دېـــوالونه خلکو ولګول

د چا وړومـبي دیدار ته دومره وو لېواله خلک
چې د یو بل ســره لاســـــونه ، خلکو ولګول

د چا په خیال خاطر کې هم باقره! چرته نه و
په داسـې ځای کې قدمـــــونه ، خلکو ولګول

باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بس دی دنیا مې ډېـــرې وکړې تمـــــــاشې د سترګو
بربنډ نـــــظر ته مـــې ورواغوستـــې جامې د سترګو

د شوګیـــــرو وېنه یې خـــوري ، خوبه راځې او کنه؟
خلاصـــــــې مې پـــریښي ستا لپاره دروازې د سترګو

وره په وره اووســـــــې راســـره بیا دې هم نه وینمه
ای د کـــــټ ســـر ته رانه ورکې دي چشمې د سترګو

د هر ســـړي په اوږه لاس کیـــږدم ، چې ته یې جوړې
ژبې مـــــې ولوېده مـــــــنې په تا پســـــې د سترګو

په دې ویـــــریږم د بنو ځنـــــګل پرې اور وانخـــلي
د اوښکـــــو تیلو باندې بلـــــې کړم ډیوې د سترګو ؟

لوند شوی خط مې لمر ته ایښی دی ، چې وچ یې کړمه
صـــــبر مې نه کـــــیږي باقـــــره تر هغـــــې د سترګو

باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

غمونه راغلو بیابه ځانتـــــه نوی ویر جـــــوړوم
داسمان ستورو ته لګیایم ســـــــــتا تصویرجوړوم

دهرچا خپله فیصله دځان منزل به تـــــــــــاکي
زه به خپل ځان دستا په زلفو کي اسیر جـــــوړوم

خوب مي لیدلی په لمن کي ملغلري وړمـــــــــــه
ځان ته لګیا یمه په خپله یي تعبیر جـــــــــوړوم

په شنه اسمان کي راڼه ستوري راته ګونګ پاته دي
ورته خپـــــــــل حال بیانوم ځان مقریر جو ړ وم

په دې نیمګړي دونـــــیاګی کي ژوندون داسي کوم
چاته مرید ځان جوړوم چـــــــاته یې پیر جوړوم

دبنو درګي له رنجو سره بهرام تـــــــه ورکـــــړه
د زړه په دړه دخوږې میني تحریر جـــــــــوړوم

اروابناد محیب الله بهرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اختـــــره چې راځې لاچې لونګ درســـــره راوړه
د يار غاړې ته هار دبنګړو شرنګ درســـــره راوړه

ډيرلري مســـــافر يم نـــه يې ويـــــنم نه مي ويني
راځې خو د څلورو ســترګو جـــــنګ درسره راوړه

د ستا په انتظار وو موږ دا ډيـــره مـــــوده مـــــخکي
هجران درټولوه د وصـــال بنګ درســـــــره راوړه

داتيرغم خوبه هيرکړم خو اوس سوال کړم او زاري کړم
نور غم راته رانه وړې مست اهنګ درســـــره راوړه

بـــــــــهرام دا ستا په تمه تمه سپين لاسونه ګرځم
راځه لاس دي په ســـــرونکريزو رنګ درسره راوړه

اروابناد محيب الله بهرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د مینـــــــــــي په دنیا کې سمندره پورې لاړم
دیدن پسې دي ګـــــرانه سمه او غره پورې لاړم

یو سوال مې د جانان د وصال چیري قبول نه شو
د هر زیارت د هر مـــــلنګ تر دره پوري لاړم

پښتون چېرته غلام نه شـــو او نه یې کړه قبوله
له پوري اباسینه تر خـــــــــــیبره پوري لاړم

یو شور مې دبنګړیو تـــــــر غوږشوی دلېلاوو
زیړی مازدیګری وو تر ګودره پـــــوري لاړم

ژوندون مي لري غوره کړ بهرامه له دې خلکو
د ښکلي [سروضې]تر هسک قمره پوري لاړم
ارواښاد محیب الله (بهرام)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لکه په ګل باندي شبنم په زړه مي ووريـــــــږي
خوږه جانانه دا ستا غم په زړه مي ووريـــــــږي

ستا د دروغو په وعدو مـــــــــي اعتبار کړی وو
هغه وعدې هغه ســـــــــتم په زړه مـــي ووريږي

هغه وروستۍ شپه دي لا اوس هـــــم يادوم شيرينه
ما به ويل کينه تا ويل ځـــــم په زړه مي ووريـږي

د يار په چـــــــــــــم کې د خندا شيبه ما ونه ليده
اوښکي ورورم اوښکي راوړم په زړه مي ووريږي

بهرام له ځان سره وړې وړې سلګۍ وکـــــــړمـــــه
د اوښکو کډي بـــــــاروم په زړه مـــــي ووريږي

اروښاد محيب الله بهرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ماپه تاپســــــي ژړل تمامه شپه
ستاتصويرته مي کــتل تمامه شپه

مين زړه مي په سلګو ووګرانه ياره
چي يادونه دي راتلل تمامـــــه شپه

ستادمړوسترګوتصويرمي پنــځولو
چي لګياوم په غزل تمامه شـــپه

بس زماپه ګوتونه راتلې جانانـــــه
نورولاړوې مکمل تمامه شپـــــه

بهرام چيري ستاخالونه دي شمېرلي
وولګيادي په اوربل تمامه شپـــــه
اروابناد محيب الله بهرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا له غمه مي زړه شوري کله کلـــــــــه
ستا غمونه پرې را اوري کله کلـــــــــه

ورته ناست په انتظار يم ورته ګـــــــورم
پاس په بام باندي راګوري کله کلـــــــــه

د ماشوم پشان په نيمو شپو يې شـــــــمارم
ستا غمونه لک ستوري کله کلـــــــــــه

زورور وحشيان را درومي دې کوڅو تـــه
را نه يوسي څو کمزوري کله کـــــــــله

له ژړا مي زړه را ډک شي سوچ مي يوسي
د شهيد وطن پـــــــــــه لوري کله کله

د غمو پنډ مي په سر دی پـــــسي ګـرځم
په کوڅو کي دوري دوري کـــــــله کله

بهرام تل په دروازه کـــــي بدوا وکړي
دلته راشي له کوم لوري کـــــــله کله

ارواښاد محيب الله بهرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې ته راشې خپل وطن ته مابه غـواړي
زه به نه یم تور لحد ته به مـــــــي ژاړي
په زړګي دي وویشتم پورته دي نـــــکړم
اې،بې رحمه یاره لاړې پـــــــسي لاړي
د غم کاڼي مي په ســـــــر باندي وریږي
د زړګي خوني مې تـولې شوې ویجاړي
زه چې مړ شـــــمه اشنا یاد کې یې ساته
یم شهید خون بـــه مې وي د ستا له غاړي
زه دي هـــــــیر کړم تا به هلته هیرومه
چې بهرام غریب په سپین کفن کې نغاړي

اروابناد محیب الله بهرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې مي ویل بیا به یې نه وینم ما بیـــــــا ولیدو
د رقیب غیږه کي جانان مي پـــــــــه خندا ولیدو

کومه جفا باندي مي نه پریـــــــږدي ښیراوي کوي
ملنګ مي بیا پوري زیارت کي په بدوا ولیـــــــدو

کله خندا کله ژړا کله سلګۍ کـــــومـــــــــــه
دا چي حالات په دې نیـــــــــمګړي دنیا ما ولیدو

د پاکې مـــــــــیني شهادت دي مبارک وي ورتــه
منصور مـــي پاس د دار په تخت کي په خندا ولیدو

ما ویل جـــنت له خدایه غواړي د جانان به سوال ؤ
بهـــــــرام مي خوب کي په مکه کي په دوعا ولیدو

ارواښاد محیب الله بهرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له مودو وروسته مې څوك داسې حافظه كې اوسي
لكه تصوير د جـــــيب په مـــــاته آئينه كې اوسي

د پيكه ژونـد, په ترخو شـــــونډو چې كړم ژبه تېره
څوک لکـه شات د گل داوښـــکو په شيره كې اوسي

ســـترگې په پـام رپوه , پام كوه چې مات يې نكړې
د درد تصـــوير دې لا د اوښـكو په ښيښه كې اوسي

يوه خور هر ســـهر خـپل ورور پسي يسين ختموي
يوه مـــــــور ټوله ورځ په پورې هدېره كـې اوسي

هغه د ښـــــــــار د دنگـو,دنگو مـحـــــــلونو ياران
اوس د كوچي د زړه په دښـته كې خېمه كې اوسي

سپين كوچى

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نیم غمـــونه دې ستانه شي، زړه مې ښه شي
چې وعده دې را په زړه شي،زړه مې ښه شي

چې دردونه دې، په څړیـکو شي، را ویښ شم
چې له درده ټول ویده شـي، زړه مې ښه شي

په دې هیله هم له ځان ســـــــره مُسکی شم
چې حالات به یو څه ښه شي،زړه مې ښه شي

چې هـغه وایي چې ځـــــمه،زړه مې پریوځي
چې هغه بیا زړه نا زړه شـــي،زړه مې ښه شي

چې عــادي راته را ګورې، زړه مـــــې مات شي
چـــې کاته دې لږ خواږه شي، زړه مې ښه شي

د چـا هـــــجر په زړه دومره یـــــــم خوړلـی
چـې پردي هم په کالـــــه شي،زړه مې ښه شي

یو کوچـــي پســـــې مې زړه ورک وي تر هغې
راښـــــکاره چې له راغه شي، زړه مې ښه شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ټولیږي چې له ځمکې نه کراره ښائیســـــــــتونه
له کلیو نه،له غرونو نه،له ښاره ښائیســـــــــتونه

خواره به څانګې وانګې شي په ډېرو خزان زړونو
که پاتي شي تر تا پورې بهاره ښائیـــــــــــستونه
خپل ځُسن ورته غم دی لکه ستا د ګلو څـــــانــګې
په ملا مات دي د غم له درانه باره ښائیـــــستونه
ســـاتلي دلته ډېرو له حـــــــالاتو دي حجاب کې
ساتــلي دلتـــــه ډېرو دي له ډاره ښائیســـــــتونه
په مینـه تېـــــروو یې په زړه څړیکه،څړیـکه درد
په زړه کې ساتو ستـــا په څېر پرهاره ښائیستونه
سېزلي یې نازک مخـــــــــونه ټکـــــنده غرمو ؤ
سپېـــــــرو ګردو وهلـــــي ؤ غـباره ښائیســـتونه
را پرېـــــــــــوتل په زړه اره،اره اندام،اندام شول
دا ستا قد او قامـت په څـــــــېر چناره ښائیســـتونه

هر وختې پسې زړه خورمه،هر وخت پسې ځُوریږم
یادیږي مې کوچـــــــــــیه ســـپینه یاره ښائیستونه
سپین کوچی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې خواږه یې را کاتۀ رانه اوس هېر دی
هغه څۀ نومـــیده، څۀ رانه اوس هېر دی

هـــــغه زه چې جل وهلی پسې ورک وم
هغه ژوند لـــــکه اوبۀ رانه اوس هېر دی
ما ډبـــره ســــــــرته کېښوده ویده شوم
خوب د مــور په زنګانۀ رانه اوس هېر دی
ستـــــا نامــه ورباندې لیک ده، دا یې نښه
رانه ورک شو چېرته زړۀ رانه اوس هېر دی

ستـا رمه،رمـــــه یادو سره کوچـــــــیه
ښـار کې ورک یمــه،راغۀ رانه اوس هېر دی
سپین کوچی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اوس په غمونو او دردونو کـــې پاخه دي زړونه
دومره غمو سره چې نه چوي کنه،ښه دي زړونه

هغسې ناز دې اوس پر مونږه باندې ښکلي نکړي
هغسې اوس د محـــبت کیسه کې نه دي زړونه

څـــوک به یې قدر خامـــــــخا لکه زرګر پیژني
اوبـــو راوړي په غمـــــیو کې له غره دي زړونه

مونږه په نوې یـــارانه، په زړه کې تیـــــګه ایښې
چې مـــو زړې یارۍ خـــــوړلي بیلتانه دي زړونه

کوچی چې لاس په سینه ږدي د درد خبرې سره
بیا یې بیل شـــوي خامخا د زړه له زړه دي زړونه

چې په وړه خـبر د چا سترګو کې اوښکې راشي
کوچیه پوی شـــه چې ددې خلکو اوبه دي زړونه
سپین کوچی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پلونه دې ړنګ شول،اوس يې ځان سره ساتمه خاورې
ستا په نوم ګل کرم،ترې لانـــــدې خورومه خاورې

بلا موده کيـږي،ســـــتا نوم په ګوته ليکـــمه پرې
بلا مـوده کيږي، بيـــــا بيرتـــــه ورانومه خـاورې
زه چـــــې د چـا لـه شهـادت خـبر شـم، شکر باسم
زه هـغه نه يمـــــــه، په سـر چې بادومـــــه خاورې
تـــه جوړوه په ارمـانـــــــونـو- مې کـوچني قبـرونه
لکـه مـــــاشـــوم زه به لمنه کې راوړمـــه خـــاوري
بيـا به کوچـــــنيان نه شو، چې تـه راته کلا جوړوې ؟
!زه کاغذي موټـــــــــر کې، بيا درچلـومـه خاورې؟
خاورې به ګل شي د راتلونـــکي ژوند مې،ځواني هيلې
!چې د ســـــرک کندو کې ټولـه ورځ شيندمه خـاورې
تـه بـه ترڅـــــــو پـورې مـزلـونـه پـه غبار کې کوې ؟
زه به تر څو، ســتا له سپين مـخ نه، پاکومه خاورې؟

هـومـــــــره دې مينـه د يـــارانـو زړه تـه لارې کوي
څـومره چې سـتا پـه نـوم کـوچيه اړومه خاورې!!!
سپين کوچی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډنډ؛ سترګو ته مې بیا شوې څنګه ځیر بلا دې واخلم
چې ګورې پکـــې بیا د چـــــا تصویر بلا دې واخلم

زمــا یاران به خامـــــخا لري دا دوه صـــــــــفته
پـه ســـترګو کې خنـدا، زړګي کې ویر بلا دې واخلم

ته وایه کـنه ســـــل ځلې چې هیڅ خبـــــره نشته
پر مـخ دې شـــــته د غـــم بلا تاثیر بلا دې واخلم

پام ونـکړې ګیـــــــــله د ستړي ژوند له ستړي عُمر
اشـنا دا فیـــصلې دي د تقـــدیر بـــــلا دې واخـلم

ته مــه رپوه صبـــر شه چې ســـــترګو کې دې لولم
کړې، وړې ســرې کرښـــې د شـــوګیر بلا دې واخلم

په ژوند کې و هـــــــــماغه دور خـوږ د کوچـنیوالي
چې ته به شـــــوې پـاچا زه دې وزیر بلا دې واخلـم

شي خوښ به دې کنه، بس یو ساده شان مسلمان دی
کوچی نه مریدان لري نه پـــــــــیر بلا دې واخلم

سپین کوچی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې شپه به شوه، یواځـــــې به پر لاره چیرته نه تلم
چې ورځ به شوه،د خپل سیوري له ډاره چیرته نه تلم

چې شپه به شوه، د زړه د پرهرو څړیکو به ویښ کړم
چې ورځ به شوه، د چـــــــا له انتظــاره چیرته نه تلم
د ورځې به مې لمر ته خـــورول د زړه زخمـــــونه
د شپې به د رڼو ستورو له شمـــــاره چیرته نه تـــــلم
سهار به مې اوږې تر جنازو لاندې کـــــږې شـــوې
ماښام به د چورلکو له بـــمباره چـــیرته نـــــــه تلم
نور غلی د نړۍ له شوره لـرې چـــیرتـــــه ورک وی
څه وخت و ، د مستۍ او شور له ښـــاره چیرته نه تلم
اوس اخلم هر قدم د زړه په زور لـــکـــــه رنـــــځـــور
ماشوم چې وم، په منډه وم، کراره چـیـرته نه تـــلم
دمه د خپل قامت سیوري ته سرو غرمـو کې نه شـوم
یو وخت به دې شین سیوري نه، چیناره چیرته نه تلم

!! خواږه،خواږه همزولي رب راکړي وه، څه وخت و
یواځې به کوچیه سپینه یاره چیرته نـــــــــــــه تلم
سپین کوچی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هر چا، چې به مې ســـــترګو ته کاتۀ په بېلتانـــــــه کې
پر ما به يې زړګی سـم ســـــوځيدۀ په بېلتانـــــــه کې

د چا له هغه سخت زړه نه، خـــبر يې او که نه يـــــــې؟
اخر شو هم ، هغـــــه کاڼی اوبۀ په بېلـــــــتانـــــه کې

ستا بد به مې حـساب هم د ژوند ښکـــــــلې خاطره کړه
کتار چې به مې مـــخ ته کړل ستـــــــا ښۀ په بېلتانه کې

پر نوک به يې د زړه دروازه، غلـــــــــې را ټک،ټک کړه
يادونه به دې نـــــــــــيمه شپـــــــه راتلۀ په بېلتانه کې

ويل مې؛ دا به چـــېرته د غـــــم دومره بار اوچت کـړي
باور مې دومـــــــره نه ؤ په خپـــــل زړۀ په بېلتانه کـــې

پام! مه وچوه ستـرګې، د خوږ درد پکې يو کـــــيف دی
په اوښکو لامده ښـــــه ښکاري لېمۀ په بېلتـــــــانه کې

اشنايه! زه د دومره سخـــــــتو نه يمه چې څومـــــــــره
کوچيه ځوانيمرګه لکـــــــه تۀ په بېلـــــــــــــتانه کې

سپين کوچی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

راته ښـاغلي،راته ګـــــــــران،راته درانۀ دي یاران
لکه شـــــــــــکره،ل-که شات راته خوارۀ دي یاران

ښکاره یو بل ته په خـــــــندا ورغاړه ووځي خو نور
لکه زمـــا په څېر غـــــــــمونو کې پاخۀ دي یاران

زه خو غـــــــربت سره یـــاری باندې منلی وم دوی
چـې یارانې ته مې اوس ولې زړۀ نا زړۀ دي یاران؟

په خوشـــالۍ کې یې څوک قـــدر بانـدې نه پوهیږي
خو اشنـــــا ومنه چې بده ورځ کې ښـــۀ دي یاران

پخپـله ګرم نه دي،حالاتو دي شیـــــــــــندلي سره
مانیـــــــجن کړي لـه یو بـــــــله، بیلتانۀ دي یاران

څوک چې ضمیر لري؛ حالات یې د زړۀ وینې زبیښي
څوک چې احساس لري؛ ټول سر په زنګانۀ دی یاران

سپینه کوچیه ! دا خو شـــــته ،منځ کې خبرې راځي
سپینه کوچیه! لکه غـــــــــــړي، د کالۀ دي یاران

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستـــــا په خندا کې څو اخستیو تصویرونـــو پرون
بیا ژړولی یمـــــــــــه خدایګو ستا یادونو پرون

د مخه ښې ځـــــای ته دې راشمه، رامنډه کړې ته
راته را غاړه ویســـــــتې بیا ستړو خیالونو پرون

ستا انتظـــــــــار څوک ارمانجنه شوه د بل ناوکۍ
چا ورته کیښـــــــــــودې نکریزي په لاسونو پرون

څـــــــنګه یې نن له یاده وباسم او هېر یې کړمه
ســـــــتا د تنکـــــــیو ځوانیمرګو ارمانونو پرون

بـــیا بدرګه نه کـــــــــړمه چا تر نیمې لارې پورې
شـــومه را ســـــــتون پر ځنګېدلو قدمونو پرون

نه مې ته څنګ کې وې او نه راسره سیوری ؤ خپل
وخوړم، وخـــــــوړم یواځې ماښامـــــونو پرون

چا زمزمه کړل،زه یـــــــــې هم په ژړا واخیستمه
سپینه کوچیه ســـــتا د غم او درد؛ شعرونو پرون

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ســــــــتا غم سره،پـوره لا نه دی،کال د یارانې
ویلی چـــــاته نه شـــم،ځـکه حـــــال د یارانې

زه دومـره د خـپل درد کیسه، له چا پټه ساتم چې
زه نه وچـوم ستـــــرګې، په دستـــــمال د یارانې

په تامې پیـــــــرزو نه شـي، خپل قاتل سره یاري
الله خـــــو دې زر راولـــــــه ، زوال د یـارانـــې

چې ښه ډیـــر چا وژلي یو، هغوی ښه لمانځل کیږي
هم دلته، او هـــم هلتـــــــه ، په مډال د یارانې

موږ پریږده چې له ګل،ګل پـــرهرونو نه، خوند اخلو
یو ورځ به رب ته وړانـــــــدې کړو، مثال د یارانې

ای! یاد مو شـي که نه یارانو، فکـر ته مو پام دی؟!
ای! څومـــــــــره خوندور به و، جنجال د یارانې

کوچـــیه ځوانیـــــــمرګه! کله ورک شي، پسې ورک
بلا مـــــــــــوده دې نه راځـــي، احوال د یارانې

سپین کوچی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د مرګ او ژوند تر میـــنځه وه را ګېره هغه ورځ
آخ شکر چـــې په خیر سره شوه تېره هـغه ورځ

د مرګ له ســرو منګولو یې خلاص کړی و ګریوان
!یه وخته! ســتا به یاده وي، که هېره هغه ورځ...؟

په تریو تندي مې ستـــا د یاد سلام واخیـــستو ځکه
د غم لښکر مې زړه نه و چا پـــــېره هغــه ورځ

آخ ! کـــله به مې راشـــي په مالت هغـــــه شـــېبې
چې زړه کې د چـــــا نه وي، له چا وېره هغه ورځ

د رب د میلمستـــــیا د خوږو هم عجیبه کیف وي
خوړلې چې روژه وي چـــــــــا په هېره هغه ورځ

پوره شه پکـــــې ســـــتا او د یارانو ار مانـــونه
کوچیـــــــه! یادوې چې هر وخت ډېره هغه ورځ

سپین کوچی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له ځان سره به کړې، د ګوتـــــــو شمار لکه یو څوک
وهي به دې یو ورځ ،د چـــــــــــا ازار لکه یو څوک

د ژوند په ښایـــــــــــستو-نو او رنګونو زړه ورنکړې
له ژونده به دې زړه تـــــــور شي، کرار لکه یو څوک

یو څوک راته مُـسکی شي،پښـــــه نیولی شي او راکړي
پرمخ مې د پســـــــــتې څپـــېړې وار، لکه یو څوک

ملګرو ! افرین شـــــــــــــه،- چې لا نه لیونی کیږي !!
په زړه وړي د بلا غـــــــمونو بار ، لکه یوڅـــــوک

ترڅنګ ، که دې تـــــــیریږي بې سلامه،پام یې نه وي
کوچی دی ، د ژوند ســـتونزو کې ایسار، لکه یو څوک
سپین کوچی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا د کومې ګناه تور په مســـــــــلمان دی؟
چې وحشت اخیـستی زور په مسـلمان دی

بیا یې چېرته د ژوند بار په سر اخیـستی؟
چې تنګ شوی کلی،کور په مســـلمان دی
د نړۍ زړه یې په وینـــــــــــو- نه یخیږي
دا د چا د وینـــــو پور په مســـــلمان دی؟
د وحـــــــشت د نوي باب خونړی راج بیا
له برما پس د ایغـــــور په مســـلمان دی
په خپل ځان یې هم څوک نه پرېږدي ژړا ته
له هر خوا چـغې او شور په مســـلمان دی
خامخ ا یې د درد څړیکې زړه ته رســـــي
دردېـــــدلی چې کوم ورور په مسلمان دی
هغه شـــــــان بیا پورته نه شو له مودو نه
د خپل بخت څـــلی نسـکور په مسلمان دی

که غـریب دی، که خفه دی،که ټوک،ټوک خو
د کوچـي زړګی ټکور په مســـــــلمان دی
سپین کوچی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چېرته لرې تللـــــی يې ، موده وشــوه چې نه راځې
زه درپـــــــسې درشـــــــمه که نه ، ووايه تـه راځې

ستا خو په سينه کې کانې زړه ؤ، چېرته لاړ وې چې
بېرته اوښـــــکې سترګې او په زړه اوبه، اوبه راځې
څنګه د چا ياده ، خير خو دی، وخت دې بدل نه دی؟
مخکې به مابنـــام راتللې ، اوس په لمر خاته راځې
ولې زَړَه مينه راســـــره هغســـــې نه پـــــــالې؟
ولې مې اوس خيال ته د چا خياله زړه نا زړه راځې
بيا به مـــــــې په هيلـــــــو را پـرېـــوتې دېوالونه وې
!بيا به مې د زړه دکنډر ، وران کلي تـه څـــه راځې؟
وه زمـا د شـــــعر ښـــــــــاپېرۍ دا دې ونه ويل!
ته له کوم مـالت،له کوم ټبر، له کـــوم کاله راځې؟؟؟
څومـره مـــې چې ته له پامه غورځوې او بد دې شم
هومره مې بـــــس ته مغرور اشنا له پامه ښه راځې

شين له خندا سپين کوچيه لاړ شي، خو مابنام بېرته
بيا ځـــــــولۍ،ځولۍ سترې، ستومانه له راغه راځې
سپين کوچی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

روژې غوندې په خـــــــووږ مخ کــې تاثير لري جانان
شعور لـــــــــــري، احســاس لري، ضمير لري جانان
دا خاندي چې، دا وخت ته خپل ځــان کـــم نـــــه را ولي
کــنه والله چې زړۀ کـــــــــــې بلا وير لــري جـــانا
په حُسن کې پاچا دی،خو ځان ټيټ بولـــي تـــــــر ټـولو
خويونو کـــــــــــې دا يــو خوی د فقــير لري جـــانان
قسمت مـــــــــې له ازل نه ويښــې شـــپې راتــه راوړي
ســـوغات چې راته سترګو کـــــــې شــوګــير لري جان
سپوږمــۍ سره خپل راز د ويښو شپو ساتي خو بيا هـــــم
د لمـــــــــــر پـــــه څېر له ستورو بيل مسير لري جانان
په شونډو يې خـــــــــوره ، وره مُســـکا سپينه کوچيه
خو سترګو کـــــــې د زړۀ د درد،تـــــصوير لري جانــان

سپين کوچی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دلته اوس نه ودريږي، چـــــا سره په لاره خـــــــــلک
دلته ويريږي اوس د خپـــــــل ســـــيوري له ډاره خلک

د چا نادودو ته، تر څـو به دا دليـــل، تراشـــو چـــــې
خير دی ناپويه دي، او پـــــوی به شي کراره خـــــلک ؟

دلته غـــــــونډارو بانـــــدې ســيوری د ژونـــديو ولي
خو بيـــــا ويـــريـــــــږي د قبـــرونو لـــــــه ازاره خلک

دلته د ورځې، لـــکه شـــــــــــــپه، خلک خـــوبونه کوي
او د شپې ويښ، لـــــــکه د ورځـــــــــې، تر سهاره خلک

دلته بـــــــه خپل،ځوانـــــيمرګـــــي ارمان ته، خپله ژاړې
دلته کيسه کې د چـــــا نه دي،سپـــينه يـــــــــــاره خلک

سپين کوچی

(c) ketabton.com: The Digital Library

څوک یې چې دسمال له کلي وباسي

ځـــان دي پوره کال له کلي وباسي

ما دي د خوسر لور چرسي نه بولي
خـــلک دي دا مال له کلي وباسي

اې غـــربته زه خو دي پردېس کړمه
تا دي ذلـــــــــجلال له کلي وباسي

ما دي جانان نه شـــــړي له خپل دره
ما دي کليوال له کـــــــــلي وباسي

يو ځل دي لاسونه په مـــــا واچوي
بيا دي ما ضيوال له کلي وبـــاسي
ثنا الله (ضيوال)
دمام 2017/8/14

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

محبت ته مـــــــــــي اشنا لـــه وسه کیژي
غاړه راکړه که دې تـــــــــــا له وسه کیژي

د مرغانو د ستـــایلو وســـي نـــــــــــه یم
خو نیولو ته مي بیـــــا له وســـــــــه کیژي

چي ټکر خورې د پښتـــــون له تندې ســره
دغه څه رنګ د دنیا له وســـــــه کـــــیژي

په غربت کي چي پیزوان غـــــواړې د زرو
راته ووایه زما له وسه کـــــــــــــــیژی

ته چي هر ځای یی خوښې دي شه په برخه
بس زما خو دا دعا له وسه کیـــــــــــــژي

چې دستا غوندې کور پریژی مســـــــافر شي
اې! [ضیواله] دا د چـــــــــــا له وسه کیژي

ثنا الله (ضیوال)

دمام 2016/4/8

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا خپګان او نوی کال درپسي مرمه
ته مـي وګوره لږ حال درپــسي مرمه

یاره نه کـــیږي بې تا زندګي نه شـــي
یاره داسي مي ده خیال درپسي مرمـــه

زه غیرت یمه نیولی زنګ چي نه وام
ته هم نه کوي مِسکال درپسي مرمـــه

یا به مړ یمه د ستاسو په درشل کـــي
یا به یم په هسپتال درپســي مـــــرمه

زما مړی به بیا دروړي سرحوضي ته
بیا مي وکړه استقبال درپـــــسي مرمه

کلیوال دي چي زما په نامـــــه بولـــي
ټول خبر دي چي ضیوال درپسي مرمه

ثنا ضیوال، دمام 2017/3/21

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه به نه یم خو شـــــعرونه به مې لولې
دا لیـــــــــــکلې دیوانونه به مې لولې

زما یارانو به غمجن داستان پرې ګل وې
د خړ قبر بیراغونه بـــــــــــه مې لولې

که دې پیر شومه نو بیابه هم شـــکې یی
درته جوړ ټول تعویذ ونه به مې لـــولې

ما به تاته وې لیکلـــــــــې په کاغذ کې
په زرهاؤ ارمانونه به مـــــــــې لولې

ستا بنو به پرې لیکلی ضیوال جـــان وې
د سینې پـــــــــه سر داغونه به مې لولې
(ضیوال)
دمام 2016/3/23

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کلونو غاړه ږدم مســـــــافري تـــه
اوښکې مه تويوه ځم مسافـــــــري ته

له جنته په خوښې څوک ځي دوزخ تــه؟
غريبـــــــي ده کور پريږدم مسافري تـه

جمع کړي مې په کور کې نه راتـــــللې
ډنډې ډنډې اوښکې وړم مســـــافري تـه

سم قيامت ؤ آه صحنې په ما جـــــانانه
زه چې کله درنه تلم مســـــــــــافري ته

ستا يادونه دې او سخته بې خوبـــــــي ده
ګرانه کله به شم تم مســـــــــــافري ته

د ضيوال له زړه نه يو الله خبـــــر وي
اې !ملګرو چې راځم مســـــــــافري ته
دمام 2016/5/22

(c) ketabton.com: The Digital Library

کجل په سترګو پـــؤرې ګنډ په سینـــــه
بیا مې چې ګرانې کړي درلنډ په سینـــه

خدایه ته پخ کړي د جنګونو تـــُبـــــري
چې بیا پښتون نه کـــړي برغونډ په سینه

ستا د سینې د بـــــــاغ میوه نه خورمـــــه
تا دې جانانه خدای کړي شنډ په ســـــینه

له پکتیکا به دې جـــانانـــــــــــه بـــیایم
سیل به کاوو د مـــــــــلاګنډ پـــه سینه

د ضـــــیوال دې سپیره عادت ته ګورئ
هر څه ترې پـــاتي وي' وې رنډ په سینه

دمام 2016/6/20

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نه کړي پرې اثـــــــر دا دي قلم غزل
يار ته به لـــــــــيکم د زړه په دم غزل

اې شـــــــــــاعره ياره يو خو ووايـــه
ګوندي چي مي کم کړي د زړه غم غزل

ياد دي زما زړه په خپګـــــان واړوي
ياد دي په ما وليکي ډير ســـــم غزل

ما ساده د يار ليـــدو ته ورولـــــــــئ
نغد يې رانه واخلئ چي راځـــم غزل

مه يې لوله بيا به دې غمجنه کـــــړي
ګرمه يې پـــــــخپله بولي ګرم غزل

پاتي رانه کلـــــــی وطن کـــور کړلو
ځکه ضيوال لـــــــيکم په صنم غزل

ثنا ضيوال ، دمام 2017/4/8

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تاته انتـــــــــظار به یمه ټـــول عمر
یاره په دي لار بـــــه یمـــه ټول عمر

خدایه که ګنها وي د جانـــــــان مینه
خدایه ګنهګار به یمـــــــه ټول عمـــر

ښکلو دا سوچ مه کړئ چي بوډا شومه
ستاسو طلبګار به یـــــــــمه ټول عمر

زه لکه زخمي مارغه زما اشـــــــنا
تاته په چغار به یمه ټول عمـــــــــر

ستا د محبت په مدرسه کې جـــــــــان
بوخت په استغفار به یمه ټـــــول عمر

تا لـــــــــــه ما ضیواله سترګي واړوې
دربدر او خوار به یمه ټول عـــــــــمر

ثنا ضیوال، دمام 2107/3/24

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ماته د ماښام اذان کي ته راکـــــــــــوه زر اوبـــــه
زړه ته مي لا کيږي په روژه کي مازديګر اوبـــــه

پيغلو د نکريزو لاس وهل پکي ما وځيـــــــــــښې
وې تر روح افزا هم خوندوري د ګودر اوبـــــــــه

ما به درته وېل په عشق کي څه دي ښکلو څه درکړل
تا به وېل زړګـــــــــــــی اوبه دماغ اوبه ځيګر اوبه

ما به په فيسبوک کي ســـــتا تصوير کاتو خو نه به ؤ
خلکو به غوښتلي لـــــــــــه نلکيو په ســـفر اوبه

چا درته مينځلی ده په منډه کـــــــــــي په بر ګودر
څاڅکي څاڅکي څاڅي دي ضيواله لـــه څادر اوبه

پاکستان پنډۍ

2018

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ماته دې لاس راکړ او مانه شوې فنکاره ورکه
دا ته نو چـــــــيرته يې لږ راشه انتظاره ورکه

بيرغ په لاس کـــــې يم، د ډزو تماشې ته ولاړ
سترګې مې نشته او لـــه مانه ده هينداره ورکه

ما پسې لاس نه وو او خلـکو رانه غوښتې ګوتې
ما پسې لاس نه وو او تـــه هم وی چيناره ورکه

يقين ته وکړه!ما يې نښې وې، پوره کال ساتلې
يقين دې وشه هغه څوک ده اوس له ښاره ورکه

تا پسې لاړ شې او ماښام شې بيا يواځې راشې
ارمانه!څه شوې؟ له دې ټول کلې ده لاره ورکه

نصير(آرمان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

!ستا له فکر څخـــه هېر یم، عزرائیله
!زه له خـــــپله سره تېر یم، عزرائیله

په تـــــا دومره باور نه لرم چې راشي
!د ورک شوي روح په څېر یم،عزرائیله

په ژوندې تصویر مـې سمې کانې وکړه
!له تش ځان نه را چــارپېر یم،عزرائیله

!په یو داسې ځای کې اوسمه چې افففف
!په هر لورې تېر او بــېر یم، عزرائیله

زهر پاشو ته یې زهـــــر دي ساتــلې
د ارمان! نیمګړی شېر یـــــم عزرائیله
نصیر(آرمان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځان په ځـــان وهم ولې؟
خلـــــــک قتلوم ولې؟

ای!تصویره دا څــنګه
ژبه درته خورم ولـــې؟

زړه! په بلا واوبینتې
داسې دې زبیښم ولې؟

وای، ژړا عادت مې شوه
سترګې ځوروم ولـــــې؟

زه دې ښه شیندلـــې وم
تا راټولوم ولـــــــې؟

هیلو ته مې اور ورکړ
یو (ارمان) ساتم ولې؟
نصیر(ارمان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مرګه بې مودې درغـــاړې وځمه
راشه که راځې درغـــاړې وځمه

خپل قسمت ته څنګه سزا ورکړمه؟
دې مې اندیشنې درغـــاړې وځمه

ستا وعدې په نن سبا کې تیرې شوې
ښه شو بې وعـدې درغاړې وځمه

بیا مې له تصویر نه سترګې ولویدې
مړ شومه خـــوږې درغاړې وځمه

ای! ارمانـــه! ته چې په دې لاره تلې
مـــــا به تل لیدې درغاړې وځمه

نصیر ارمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زمـــــوږ ناري له سمي غَره وځي
رشوت خواره اوس له دفتره وځي

ستا د کـــافر حســـــن کـافره مسکا
د مينې زور مـــــې له پـرهره وځي

په رڼـــه ورځ باندې مـــابښام راشي
چې مـــسافر د کور لـــه وره وځي

ستا ددیوال سیوري تـــه سیخ درشمه
د بل چـــــا کور مـــې له نظره وځي

الفاظ راغونډ کړه، او بیا جوړ کړه غزل
کنه!نو تـــــــــــوري له هنره وځي

پـــــه روح مې لاس کیږده او دا ووایه
چـــــې زما ساه د چـــــا نه بره وځی؟

!په دې دوه مـــخې مـــــلګرتیا ارمانه
د چا له خولي څـــنګه خبـــره وځي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

نصیر(آرمان)

غزل

یوازې ناست یمه کوټـــه ده او شرنګا د وره ده
د باندې ورځ ده دلته شپه ده او شرنګا د وره ده

یو څه له ځانه او یو څه له مړې دنیا نه ډار دې
ځان سره ایښي مې باجــه ده او شرنګا د وره ده

د ونو باد ده شنې شنې ده او شپیلک وهی څوک
د کتاب پاڼه سرچپه ده او شـــــــرنګا د وره ده

ځان مې خوږیږې زه له خپله درده نــه یم خبر
د دروازی مې اندیشنه ده او شرنګا د وره ده

څادر مې ایښی دی په څنګ کې او رڼا هم نشته
د ارمان بیا څوک میلمنه ده؟ او شرنګا د وره ده

نصیر (ارمان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تل ناکام ژوندون کومـــــه په دې ښار کې

ټوپک ځان سره ســـــاتمـــه په دې ښار کې

زندګـــــي راتـــه د مرګ دعوت راواستاو

ځکه پټ پـــــټ پسخیدمه په دې ښار کې

د یو چا لپاره لس مـــــــړي کـــــــــومه

د یو چا لپاره مرمه په دې ښار کـــــــــې

ما ساتلي وي ریښتیا رښتیا خـــــــــبري

په دروغو شرمیدمه په دې ښـــــــــار کې

زړه مې نه وو خو تر اوسه مې کـــــــوله

شاعري په تا صنمه په دې ښار کـــــــــې

چا به لاس راکړ ارمانه! چا به سپک کـــړم

داسي خلکو لویومه په دې ښار کـــــــــې

نصیر(ارمان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

تا پسی تږی شم او تا پسې اوبه شیندمـــــــــــه

دنیا دې ړنګه شي دنیا پسې اوبه شیندمـــــــــــه

د محبت په سترګو بیا هوا کړی خاوري خـــورې

محبت خوږ دي په هوا پسې اوبـــــــــــه شیندمه

له هغه کوره د یتیم بچي زګـــــــــیروي راووزي

ځکه کوڅه کې نن هر چا پســـــــــې اوبه شیندمه

هجران یې ښه وو اوس وصـــــــال ته به ملا تړمه

تعبیر د خوب وو چې لیـــــــــلا پسې اوبه شیندمه

په موږ فتوا ورکړي ارمـــــانه! ځان ته هیڅ نه وایي

په مـــــــــــلا اور بل وي ملا پسې اوبه شیندمه

نصیر(ارمان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما د سترګو دا رڼا دې مانه څوک نه اخـــــــلي

ماته دې مرګ راشي خو تا دې مانه څوک نه اخلي

زه چې وم تږې تا په لپو کې اوبـــــــــــه راکوی

مورکی دعا کړمه ستا ساه دې مانه څوک نــه اخلی

ژوند نا کرار دی نصحیت د ناصیح هر وخت اورم

په لیلا رند شمه چې دا دې ما نه څـــوک نه اخلي

زه دې ژړیږمه خو ستا خوشحـــالي زیاته شه ده

زه دې ژړیږم ستا خندا دې مانه څـــوک نه اخلي

د زړه په سر مې د غزل تناکي بیـــــــا وچاودي

ارمانه! خلک ددنیا دې مانه څوک نه اخـــــــلي

نصیر(ارمان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په ځان مین یـــــــــم له ازاره په ما څه شوي دې؟
په خوب کې چیغه کړم له ډاره پـــه ما څه شوي دې؟

.سودایي شوی یم په خپل ګریوان مي کرښـــــې باسم
ورته معـــــــــلوم شمه په لاره په ماڅه شوي دې ؟

په مسنجر باندي یې ژر ژر وویـل تــه چیـرته یې
زړه می ټالی خوري نا قراره په تا څه شوي دې؟

چې تا ټیـکری واچـاوو چیغه دې په زوره وکـړه
شه څه مطلب دې وو له ځـاره په ما څه شوی دی؟

ذکي دا وخـت به ورتــه وایې بیا دهـــــیڅ نه ژاړي
څه ته را درومې تر مزاره په تا څــه شــوي دې؟
نوروز خان (ذکي)

(c) ketabton.com: The Digital Library

دانتظار شیـــــــــبې به ما نور ځوروي لکه ته
مابه نور ځان ته ګرځوي او مابـه خوري لکه ته

!!په بـازارونـــو تـر هماغه ځـای راغلی یمــه
چی څوک به داسي انځورونه خـــرڅوي لکه ته

له دې هنر سره هم پاتي راغـــــــــلم نه کیدلو
دسیندپه غاړه هرسړی څوک رسمـــوي لکه ته

ذکی دې ناست وی او همدغسي ګزران دي کوې
شه کاروبار ده دشپې ستوري شماروي لکـه ته
نوروزخان(ذکي)

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه خبر ده! اوازونه راپســـې دي.
دچا چيغي دې اهونه راپســـې دي.

تورشپه ده او وحشي شانتې سيلۍ ده
له شا تور تور نقابونه راپســـې دي

د بدرنګې زمانې له هره کـــونجه
د اورونو ځنځيرونه راپـــــسې دي

زما کارونه دي اوستا هـــغه هنر ده
دا له شا چې کاروانونـــه راپسې دي

د ادکې مـــورې چيـــــغې را رســيږه
د وحشـــــــيانو کتارونه راپسې دي.

وا! ذکي لکه بې څوکه څوک ولاړ ده
غريب نيولی دی غږونه راپسې دي
نوروز خان (ذکي)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د چـا زمـا زمـا د چـا په وينـو سـره لاسـونـــــه
داسی حالاتو راته ایشي دې به خوله لاســونه
د اسلامیـت او افـغانیت نــه، بغاوت ده کنـــــــه
چې مسلمان ورور ته مي ایشي په سپاره لاسونه

وحشت یې داسي خور ده ژوند ته تمناه نه کـــوي
هـر چـا نیولي دې په خـپله مقبـره لاسونـــــــه

د پـــښتنې پیغلې په دې بـیوسې وژړیـــــــــدم
اه!! رســم کړې وو د کــور په دروازه لاســونه

د جنګ اورجنه لمن ټوله کړئ او سوال مو واخلئ
له پلوو سره دي لیک په دیواله لاسونـــــــــــه

له تندي مړ شه ذکي لمونځ ورباندي هم مــه کوه
دې سمندر کې یې مینځل په وینو سره لاســونه
نوروزخان(ذکي)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـــزل

تا لېدلی دې وړې د ژړیـــــدو درد؟
هره شپه زه تیروم د زړه بـــــنو درد

حافیظې نه مې وتلـــــې څو شعرونه
خدای دې نه وینې په چـــا د اولادو درد

موږ که درد لرو ایېنه یې لږ راکم کړې
خو چا کم کړلـــــــــــو ددغو آیېنو درد

دا بېلتون هم جهنـم ده خو په ژونـــد کې
قیامت دې په والله د بېلیـــــــــدو درد

اوښکې مه پټو پوهیږم چې خـــــــپه یې
راته ښکارې دې نـــــــازکي په لیمو درد

اوس له اوښکـــو او غمو سره عادت یم
ځـــــــــان ته اخلمه اتله په پیســو درد

نصیراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـــزل

په رســــــــم شوي انـــځور ځان ته تسلي ورکوم
دې تنهايي ته ځـــــــــومـــــره زور په تنهايي ورکوم

ياد دې وړوکی را زلمـــــی شو زما د زړه په کور کې
رانه دې نه ځې اوس زه ميـــــــــــــنه د بچي ورکوم

څو کاغذونه مې راوستې په خبـــــــــــــــرو باندې
څو کاغذونو ته لا اوس هم زندګي ورکـــــــــــــوم

د يو ناشناخته محبت درد مې په زړه کې اوســـــــــي
زه يو پردې ته د خپل کور زمواري ورکـــــــــــــوم

اتله غواړم يي له خـــــــــدای نه اوس په هر لمانځه کې
که زما نه شوه خپله ســـــــــــاه نو سمدستي ورکوم

نصيراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

آلوتلې اروا راغله دوباره د ځـــــــان سايې ته
چې څهره د تللې کس مې مخامخ شوله څهرې ته

ستا دنه راتلو احساس د جهنم يوه لـــــــــهزه ده
خپل معصوم نظر مې تت شو په کتو د دروازې ته

انتظار نه ستا دياد نه او بل زور د تنهـــــــايې نه
اخيري سلګۍ مې راوړې دغه ځای د مخه ښې ته

چې دې وخت و نه را تللې نه دې غوښتم آې مغرورې
اوس نو ژاړه ښه په چيغو زما پاتې نښانـــــــــــې ته

نن مې وکتل باران ته څو وعدې مې دې په زړه شـوې
وخ مارغان مې کړل د ننه بيا اتله پنـــــــــجرې ته

نصيراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د تنـــــــــــــــهايـــــي د بيلتانه د اذيت دردورنه
څومره مې تير کـــړل په خپل زړه د محبت دردونه

د زړه تنګون، يوازيتوب او خاموشـــــي اوف توبه
بيا را تازه دې کړل بارانه د فطـــــــرت دردونه

عشق کې ناکام شوم دوزخې شوم ګنهګار شومه زه
راته را وښـــــــــودل ستا ياد د قيامت دردونه

دا چې مې وينې په خـــــــندا کې نو دا داسي نه ده
په اندرون کې زما شتـــــه د خپل قسمت دردونه

نن مې په ډک زړه ورتـــــــــــه وويل اتله داسې
ته راکوه زه دې ساتـــــــــــم په زمانت دردونه

نصيراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـــــزل

بې ساه وجود نه مې مزه واخېســـــته
هېر شـــــوي کس زما نامه واخېسـته

ما ویل ستا یـــــاد رانه خپه لاړ نه شې
په بېوسۍ کـــــــې مې ډېوه واخېســته

د تنهایۍ نه به پـــــــرې ځان ساتــمه
په خاموشۍ مې آیـــــــېنه واخېــسته

د زندګۍ په انتهـــا کـــــــــې یمه
تانه چې لږ مـــــې فاصیله واخېـــسته

اتـــــــــله څومـــره به مې ودردوې
د بیا راتلـــــو مې ترې وعده واخېسته

نصیراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بیا به دې ځـــــان نه هم ګیلې راځي، خو زه به نه یم
اوښکې په مخ به دې دوه درې راځي ،خو زه به نه یم

د بیلتا نه لـــــــــــه درده مــا چري خندا ونـه کړه
ژونده په تا کې به مـــــزې راځې، خو زه به نه یم

!ستا په شتوالې کې داستا نه شـــوم خو وروسته به آې
ستا په شان ډېرې قوارې راځـــې، خو زه به نه یم

زما د خولي اظهار اوس شرم د خـــپل ځان نه کوي
د هو ځواب چې د هغې راځې، خـــــو زه به نه یم

اتله شپـــــه به وې ډېوه به وې باران به هم وي
ژوند کې به دغسـي صحنې راځې، خو زه به نه یم
نصیراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یخه یخني ستا دتودي غیږي ارمـــــان راسره
تنهایې ونه شوه روان مې کړو خپل ځان راسره

د نفرت حد دې په والله چې زه به څـــــه ووایم
دوه درې قدمه په لار نه ځې مسلمـــــان راسره

وایه نو څنګه به خوشحال په زندګۍ کـــې یمه
چې وې دژوند هره لهزه کې هر شی وران راسره

په زړه مې لاس ونیسم ښه ژوره ساه واخلمه
چرته ناڅاپه مخامخ چې شي جانان راســـره

یه د ډاکټرې یاده څومره زورور یي په خدای
زه چې ژړیږمه ژړا کوي اسمان راســـــره

نصیراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

داچـې ستا یاد ګرځوم لــه ډیره وخته
زه یو غر په اوږو وړم لـــه ډیره وخته

ستا بڼو نه جوړه شـــــوي هغه ستنه
په پرهر کې ماتـــــــوم له ډیره وخته

د خـــــپل غم سره رشته جوړول غواړم
سوال زارۍ ورتـــــه کوم له ډیره وخته

اخیر هم مې دا خپل ځان راباندې پوه شو
زه چـې غـــــــلی ژړیدم له ډیره وخته

آیـینـې سـره اتـــــــلـه ګرځـیـدمـــه
تنهایې نه پـــــــتیـــدم له ډیره وخته

نصیراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

د تنهايې احساس مې خورې لکه لړم لګيادې
دا يو سړی د څه مودې نه په ځم ځم لګيادې

د ژوندانه تمثل نور نه شم کوای نه يې کوم
لابه تر څو وايم چې وخـت راسره سم لګيادې

د زندګۍ په اميـــدونو مې اوښـتي خـاورې
له بلې خوا مې بربادۍ کې داستا غم لګيادې

خدايه ج داستا دبندګۍ د غافلۍ له وجــهې
ديو آدم په بندګۍ کې بل آدم لګيـــــــادې

دا دکـافرو يادو جـبر دې نصـــــــــيراتـله
پر له پسې چې مې باران په مخ د، نم لګيادې

نصيراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

داچـې ستا یاد ګرځوم له ډیره وخته
زه یو غر په اوږو وړم له ډیره وخـته

ستا بڼو نه جوړه شوي هغه ستنـــــه
په پرهر کې ماتوم له ډیره وختـــــه

د خپل غم سره رشته جوړول غـــواړم
سوال زاری ورته کوم لـــــه ډیره وخته

اخیر هم مې دا خپل ځان راباندې پوه شو
زه چـــــــې غلی ژړیـدم له ډیره وخته

آیـینـې ســــــــره اتلــه ګرځـیدمـــه
تنهایې نه پټـــــــــیدم له ډیره وخته

نصیراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اوس مې زړه ستا په یادو باندې خوشحال وي
هر ماشـــوم په غوبارو باندې خوشحال وي

دلتـــــــه خلـــک د بل چاڅنګ ته کینی نه
دلـــــته خلـــک په ځانو باندې خوشحال وي

داچې اوس راته په چوف چوف باندې سر دي
بـــــس همدی مې ژړیدو باندې خوشحال وي

ولي زه به ســتا غمو ســـــــره خندا کړم؟ ؟؟
لیوني په ځنځیرو بـــــاندې خوشحال وي؟

له مـــــــــــودو پس یم راغـلی راته ګوره
تږي شـــــــوي په اوبو باندې خوشحال وي

د اتل خـــــو مـــــــې همدا بېغوري وژني
چې په خـــپلو اسویلو باندي خوشحال وي
نصیر(اتل)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ساه مـــــي په وجود کي ګيره شوي ده
ښـــــکاري چي هغه مي هيره شوي ده

داچـــي دي بيلتون رانه لاس واخيستو
ګـــــوره چي خندا مي ډيره شوي ده

درده چي داستا دغم هم نه يـــــــمه
ګورې چي ځواني مي تيره شــوي ده

ته چي راسره وي هلته ښـــه وه خو
اوس دا زندګي مي ســپيره شوي ده

تاچي ويل اتله ستا پـــه نوم يې بردم
راشـــــــه هغه پاڼه بيره شوي ده

نصيراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه تاتـــــه کړ م دعا،ته دعاماته کړ ه نازکي

روژه ده، سوال قبليژي لاس هواته کړه نازکي

دخدای دمهربان اومـــحترم ذات لـــه درباره

زاری دامن ټولي پښتـــــونخواته کړ ه نازکي

سيالي ضرور ګټم خو؛ګوره داکارته هم وکړه

ټپه دمـــــــلالی راپســـــي شاته کړ ه نازکي

!اي!تا له دي حا ضير متـــکلم سړ ي نه، نه ده

مکتب او مدرسه دي ترينـه پاته کـــړ ه نازکي

اي! تاسوخوآذان په خوشا لـــــــيو بد رګه کړ

وخ!ما په تړ مو اوښکـو روژه ماته کړ ه نازکي

يوچاراته قيصه دلـــيوني فيـــــــــــضان کوله

سلګی به يي ورو،ورو،ورسره زياته کړه نازکي

ګلبدين (فيضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دومره ښايسته يې چې هيڅ نه لرې مثال ماښامه
اخ روژه مـــــــــاتی،اخ دکلي کليوال ماښامه
يو خواروژه،بله ګرمـــي بل خواته ښه پوهېژې
هله ژر راشه يم اوښـــــتی په جنجال ماښامه
ستا دغروب هاغـــه لږ سره،هاغه دوينو پټۍ
بيانوي دزيندۍ شـــــوي منصور حال ماښامه
شکر،ډاډ ه شومه دعـطرو بوی کوڅه کي لاړ و
شکر راوړي ستا دراتـــلو زيری شمال ماښا مه
هغه ملنګ و، که فيضـــــــان و،ومي نه پيژانده
ولي؟زمادنظر مخ ته شوې ديـــــــوال ماښامه
ګلبدين(فيضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

رسمومه انځورګره انځورګره انځورونه
شروع کړي مـــــــي له سره انځورونه
بلا اوښکي تويول ورتـــــــه لازم وي
بلا درد لري اکـــثره انځورونـــــــــه
ديوچا په تلاش دارتـــه يو ختلـــــــــي
اوس مو څاڅي له پرهره انځورونـــــه
دنښترو په شملويې سينګار شـــــــوی
ښکلوم دي سليمان غره انـــــــځورونه
لږپه تلو تلو کې زمـــــا په طرف ګوره
درنه بـــــــــــــاسم مســافره انځورونه
پورې څـــوکې ته شپونکی فيضان ختلی
رســـــــــــموي له مازديګره انځورونه

ګلبدين (فيضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مړه پرېږ ده دی دي هم راباندي پوه شي
پروانه کړي چې ټـــول سم راباندپوه شي
بيامي نه چـــــــــپړي بيالږه ګوزاره کړي
کله کله دې چې غم راباندي پـــــــوه شي
مه څيرم يـــــې ،مه څيرم يې ،مـه څيرم يې
څيري ښه دی چې ټول چم راباندي پوه شي
ترهغو راتـــــــــه په سپـــکو سپوروسروي
چې مي وکړي ستـرګي نم رابـــاندي پوه شي
وخ دکلـــــي ماشومان راپـــــــــسي ګوري
وخ له کلـــــــــي چي راځم راباندي پوه شي
واه!فيضانه داســـــــــــتاد راباندي شک دی
چي د ف توری ليکم رابـــــــــاندي پوه شي
ګلبدين (فيضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نورچاته نه ښايمه لوی اوهـــــم واړه دردونه
همداسي پټ ښه دي زمادزخمـــــي زړه دردونه
دچادلا سه بس همدومره ســـــــزا بس ده زما
په تش کتو باندي يې راشـــــي په ما مړه دردونه
وخ خدايه بيا دکـــــــلي هآغه هديره کې تېرشوم
وخ خدايه بـــــــــيايې په ماراوستل زاړه دردونه
يومسافر غريبي مورته په غريب غريب کي وايې
دســـــــــفرپنـــــــدوکي مې بندپه بند تړه دردونه
هلـــــه ژر ژر که،دفيضان په نوم دمګردی هلته
ترهـــــــآغه پوري غرني کلي دې وړه دردونه

ګلبدين (فيضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څوک یې ددومره تپوس نشته چې داولي ژاړي
ددروازې ترشـــایوڅـوک درپسي غلي ژاړي
تا په دعاکې یـــــــــادوي اوبیاسلګۍ هم کوې
درپسي هرلمانځه کې هـــــآغه نازولـــي ژاړي
دکلیوالي زړه دې دومره نـــرم شـــوی دی اوس
چي ماشومان هم ورته ستانـــامـــه اخَلي ژاړي
زموږدښاردنجونو هیڅ خندانصـــــیب کې نه ده
زموږدښارنجوني اکثرچې مالیـدلـــــــي ژاړي
هغه چي تیر کال به یې دلته زمـــزمـــې کولې
هغه کوچۍ سږکال دغره سرتـــــه ختلـــي ژاړي
لاسونه پورته کړي دعاکوي اومن غـــــــواړي
واه،څه له درده ژاړي واه،څومره سپېڅلي ژاړي
اې!دادي څه کېږي فیضانه دادکو م کـــلـــــــي ده
زموږ کوڅې ته څوک په تاپسې راغلـــــي ژاړي
ګلبدین(فیضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په دغـــــه ښارکې دهرچاراپسي پام شوی دې

اخ په نـــــازک وجودمي حکم داعدام شوی دې

یو اعـــــلان واورئ کلیوالو جنازې ته راشئ

زما دټـــــــولو آرمانو نو قتل عام شوی دې

دسپین غر ځـــــــوکي ته ختلی یم نارې وهمه

هله ژر راشـــــــئ دجنګو نو اختتام شوی دې

په نافهمۍ کـــې مي په زړه باندي لوی جبرکړی

په نافهمۍ کـــې مې نظرپه پوري بام شوی دې

په هـــــغه کـــورکې دفیضان نامه ویل جرم دی

په هـــــغه کورکې خو بندیزپه دغه نام شوی دې

ګلبدین(فیضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هیـــــــچا هـم ونه کړ ددغي بیماری علا ج

ولي هیـــڅ نه لري دااوښکي اوسلګی علا ج

دومره سپیـــــڅلي مـــقدس مرض نیولی یمه

زما دسپیڅلي زخم نـــــــــه لري نړی علاج

دافغانی خاوري یو دغه خـــصلت خوندراکوي

ژرپکي وشي دسرکـــــــــشه ککری علاج

هغې په تاپسي و زهر زورور څـــــــــښلي

ځکه خو ونه شو دهاغي لېونی عـــــــــلاج

خپله دعاکوم اوخپله پرې آمین وایمـــــــــــه

پام چې څوک ونه کړي زما دتنهایی عـــلاج

دهرجومات له مناري ورته سلګی وهـــم نور

فیضانه نه راځي دقام دبېغوری عـــــــلاج

ګلبدین (فیضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که دکلي که دښار مسلمـــــــــــــــــاني ده
په اکثروکې دډارمسلـــــــــــــــــماني ده
ځکه جنګ دپښـــتانه کورکې میلـــــــــمه دی
پښتون کړی نن پـــه جار مســـــــــــلماني ده
دټوپک خوله دې کنـــــــټرول کړه صبر،صبر
ګرانه لږشه درایسار مسلـــــــــــــماني ده
وایې لمونځ هـــــــم درقیب جومات کې نه کړم
څومره ښکلـــي مي دیار مسلمانـــــــــــي ده
ببرسري یتـــیمان درپســـــــــــي ګرځـــــو
سولـــي وکړه راتـــــــه ځار مسلـــــماني ده
څـــوک؟فیـــضان دي دیارکلي نه شـــــړلو؟
اې مـــــلا درتـــــــــه په کال مسلمـــــاني ده

ګلبدین (فیضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خوب رانه لاړشـــــــــې تل کومه ستړي ستړي سلګې

ته نـــــــــــور قبولي کړه اې!خدایه زما کړي سلګۍ

داپه شیـــــــبو شیبو بـــــــــاران او وهشتناکي ټکي

دایو یتیم تر دغه ځـــــــایــه دي راوړي ســـــــــلګۍ

! ظالـــــمه قـــــــدر یې کوه هـــسي یې مه بوله اې

درته به تندرشي یووخت ددې زوی مړي سلـــــــــګۍ

یواعلان واورئ !اعلان واورئ !نوریې هیڅ ونه ویـــــل

له منارې نه دجومات شوې نـــوري لوړي ســـــــلګۍ

فیضانه ستړی مسافروم پـــه آرمان شهـــــــــــــید وم

چې راوتې مې دتا بوت لـــــــــــه هري دړي سلګۍ

ګلبدین (فیضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نړۍ ته جنګ اعلانومه دقلـــــم پـــــه څـوکه
هېواده تا ابادومــه دقلم پـــــــــــه څـــــوکـــه
دسپین غر څوکه باندي لوی افغانستا ن لیکمـــــه
څنګ کې یـــــې امن رسمو مـــه دقلم په څوکـــه
دشهید پلا رهـــــغه یـــتیم سلګو نېولـــی بـــچی
که خدای کول قرارومه دقـلـــــم پـــه څـــو که
داسلا مي نړۍ هماغه پـــخوانۍ جذبـــه بـــــه
نړۍ ته بیا وربښکارومه دقـــــلم پـــــه څوکـــه
بیا ونـــــــه کړې رقیبه پام داستعمار کوشش د ي
داځلي خوله درماتومه دقلم په څوکـــــــــــــــه
فیضانه چرته که دسولي اختر دلته راشـــــــــــــې
ستر ګي به دواړه تورومه دقلم په څـــــــــــــوکه
ګلبدین (فیضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ما به لـــــمنه کې راوړې له پوري غـــره ډبرې
درقیب سرته مې اوس ایښـــــــي دي پوره ډبرې
دلته هواسره سیالي مـــــــوږپـــــــــه ډبرو کوو
لمونځ چې کوو هم راته ږدو په فخادره ډبـــــــرې
ستا لېونی اوس لېونی دی والله سم لـــــــېونـــــی
که باورنه کوې راځه پسي شـــــــماره ډبـــرې
تاته مې نه ویل چې دلته دوباره مـــــــه راځـــــه
منل دي نه و،اوس پـه سرسر باندي خوره ډبرې
زموږدکلـــــــــــــي یوشاعر دی دفیضان په نامه
هره شپه ولي زمـــــــوږ کورتـــــه په تیاره ډبرې

گلبدین (فیضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

Get More e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library